

Jamsai

๖

เงา
เพลิง
สะท้าน
ปฐพี

6

เอื้อหมาย 峨嵋 เจียน
อวี๋ แปง

อภินิหารรัก

อันจื่อจางนอนแน่นิ่งอยู่บนเตียงหยก ใบหน้าซีดเผือดปราศจากสีเลือด จูจูกัดฟันมองใบหน้า
ของเขาแว่หนึ่งพลางก้าวเดินไปข้างกายเขาที่ละก้าว

เจ้าคนโหดต้องกำลังล่อนางเล่นแน่อน เขาคงอยากหลอกให้นางตกใจ ขอเพียงนางเดินไป
ถึงเขาก็จะล้มต่าขึ้นมาหัวเราะเยาะหยันนางว่า 'หมูโง่! หมูโง่ที่ซื่อลาคเหมือนหนู ทั้งยังน่าเกลียด!'

แต่จนนางยื่นมือไปแตะบนคอของเขาแล้ว เขาก็ยังคงนอนแข็งทื่อไว้การตอบสนองอยู่ตรงนั้น
จูจูไม่พอใจ ถ่ายพลังชีวิตเข้าไปในตัวเขาอย่างระมัดระวัง แต่ก็ค้นพบด้วยความสิ้นหวังว่าชีพจร
ในกายเขาไม่มีสัญญาณชีวิตอยู่แล้ว อีกทั้งยังได้รับความเสียหายหนักอย่างที่สุดด้วย

มากกว่ารัก

เวาเพลิวะห้านปฏพี 6

เอ้อหมย เซียน อวี แปลา

《丹姬》

Volume 06

Original story and characters created and copyright © 峨嵋 E Mei
Thai edition rights under license granted by 文心信息咨询工作室
(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)
Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2288-7

ภาพประกอบ 434378395 / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ดินแดนจันเจียนที่เป็นฉากของเรื่องเงาเพลิงฯ นี้ข้างมหัศจรรย์พันลึก ที่ผ่านมา พวกจุได้พาเราไปผจญภัยในพื้นที่ต่างๆ กันมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นหุบเขาต้นเขิน เขาเทียนเฟิง เกาะเชียนอวี่น ฯลฯ เพื่อประกอบภารกิจต่างๆ นานา มาเล่มนี้เราจะ 'ออกทะเล' กันค่ะ ขึ้นเรือวิเศษมุ่งหน้าสู่ทะเลเหนือซึ่งว่ากันว่ามียักษ์ปีศาจที่ร้ายกาจกว่าบนแผ่นดินเป็นหลายเท่า!

แต่สัตว์ปีศาจหรือจะร้ายกาจเท่ามนุษย์ด้วยกันเอง โดยเฉพาะคู่แค้นตลอดกาลของจุ เพราะรัชทายาทแคว้นตันที่สมควรตายนั้นก็ดันมาที่ทะเลเหนือนี้ด้วยเหมือนกัน งานนี้ต้องปะทะกันอีกแน่ๆ เลย เรามาเอาใจช่วยให้จุอุ๊พเกรดตัวเองได้ทันก่อนเจอ ศัตรูกันนะค่ะ!

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * จูจู
ชื่อเดิมคือ 'ตันหวง' สตรีศักดิ์สิทธิ์ของสกุลตัน เพื่อหลบซ่อนจากหุบตาและเงื้อมมือรัชทายาทแคว้นตัน นางจึงต้องอยู่ในร่างของเด็กสาวบ้านนอกที่ไม่มีตบะพลังสักกระแฉีก ทว่ากลับมีร่างแยกวิญญาณไฟเป็นลูกหมูที่ร้ายกาจยิ่ง
- * อินจื่อจาง
นายน้อยสืบสกุลหลิน แห่งแคว้นอู่ คุณสมบัติดีเยี่ยม มีพลังธาตุเดี่ยวสายน้ำแข็งอันหาได้ยาก
- * ซาไหวตัน
ผู้ฝึกตนปีศาจ ร่างเดิมคือปีศาจฉลามเงินชั้นเจ็ด ได้รับการสอนสั่งจากเหล่าผู้อาวุโสสกุลตันที่ลี้ภัยมาอยู่ในเกาะทะเลเหนือ จึงอนุมานว่าตนเป็นศิษย์พี่ของจูจูอย่างอ้อมๆ
- * ชูตันหง
นักปราชญ์ขั้นแปดชั้นยอดที่ร้ายกาจที่สุดของราชวงศ์แคว้นตัน
- * เทียนเงิน
ผู้อาวุโสสูงลำดับที่หนึ่งแห่งวังไท่ชวี ภายนอกดูมีอายุราวยี่สิบ รูปลักษณ์งามพิสุทธิ์ยากบรรยาย เป็นผู้แข็งแกร่งที่สุดบนเกาะอินหยาง
- * เหวินเหยา
ผู้อาวุโสสูงลำดับที่สามแห่งวังไท่ชวี แม้เป็นชาย แต่รูปลักษณ์กลับเหนือกว่าปรมาจารย์เทียนเงินเสียอีก กิริยาท่าทางก็นุ่มนวลละมุนละไม

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

51

สภาพตรงหน้าดูน่าเกลียดอย่างยิ่ง บาดแผลน้อยใหญ่เต็มตัว
 ฉลามเงินเหล่านั้ันคล้ายกับว่าเกิดจากการกัดกินกันเอง ทะเลแถบริมฝั่ง
 ถูกเลือดที่ไหลออกมาจากฉลามเงินนับไม่ถ้วนย้อมจนแดงฉาน กลิ่นคาว
 เลือดฟุ้งตลบ

มิน่าจู่จู่ถึงได้รู้สึกว่าสีของน้ำทะเลผิดเพี้ยนไป ก่อนหน้านั้ันที่จะต้อง
 ผ่านสงครามอันดุเดือดโกลาหลมาอย่างแน่นอน ถึงได้ทำให้ทะเลเปราะ
 เปี้ยนสกรปรกได้ทั้งแถบ

อันจื่อจางเหาะกลับลงมาที่เดิม เก็บกระสวยด้นเมฆแล้วแบกจู่จู่ขึ้น
 หลังค่อยๆ มุ่งหน้าเข้าไปใกล้เกาะอินซา บนเกาะไม่รู้เกิดอุบัติเหตุอะไรขึ้น
 พวกเขาไม่อาจแน่ใจได้เลยว่ายังมีศัตรูร้ายกาจซุ่มมองอยู่บริเวณใกล้เคียง
 หรือไม่ จู่จู่จึงไม่กล้าผละฉลามรวมร่างกับลูกหมู

"บนเกาะกับในทะเลบริเวณใกล้เคียงไม่มีสิ่งมีชีวิตอยู่แล้ว...เป็น

นักปรุงพิซ ที่นี้มีแต่พิซ พวกเราเข้าไปไม่ได้" จูจูนึกถึงคนผู้หนึ่งขึ้นได้ในเสียงจิ้งจืดด้วยแววครั่นคร้ามเข้มข้นอย่างห้ามตัวเองไม่ได้

นักปรุงพิซ? อันจื่อจางเย็นวาบในใจ เฟ่งสมาธิมองดูเกาะอินชาอย่างละเอียด บนเกาะมีหมอกเทาบางๆ ลอยฟุ้งอยู่จริงๆ ถ้ามีไช่ระยะหลังตบะของเขาก้าวหน้าขึ้น เกรงว่าคงมองไม่ออกโดยสิ้นเชิง

เขาไม่พูดว่าทำเพลง แบกจูจู่เหาะออกห่างจากเกาะอินชาทันที "ทางนั้นมีคน! ดูเหมือนจะได้รับบาดเจ็บ" จูจูนึกไปทางตะวันตกเฉียงใต้ ในใจมีความหวังเล็กๆ ถูกจุดขึ้นมา จะใช้คนของสกุลตันหรือไม่

อันจื่อจางแบกจูจู่เหาะไปตามทิศทางที่นางชี้ เห็นเพียงบนน้ำแข็งขนาดใหญ่ยักษ์ก้อนหนึ่งมีคนผมหาวในชุดตัวยาวสีเงินอยู่สองคน หนึ่งนอนหนึ่งนั่ง ทว่าเสื้อผ้าบนตัวพวกเขาก็ถูกเลือดสดๆ ย้อมจนเป็นสีแดงไปกว่าคอนเซ็นกัน เรือนผมหัสสีขาวสยายยู่เยี่ยง ลมหายใจไม่สม่ำเสมอ โดยเฉพาะคนที่นอนอยู่บนน้ำแข็งยิ่งเห็นได้ชัดว่าบาดเจ็บสาหัสอย่างที่สุด

อันจื่อจางกับจูจู่เหาะออกตั้งแต่แวบแรกว่าสองคนนี้ไม่ใช่คน แต่เป็นผู้ฝึกตนที่กลายร่างมาจากสัตว์ปีศาจ

ผู้ฝึกตนปีศาจมีกำลังความสามารถอย่างน้อยเทียบเคียงได้กับผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ แม้จะได้รับบาดเจ็บสาหัส แต่พอจูจู่กับอันจื่อจางเข้าไปใกล้ คนที่นั่งอยู่ก็รู้สึกตัว เงยหน้าขึ้นมองมายังพวกนางสองคนอย่างเย็นเยียบ โดยเฉพาะจูจู่

"คนของสกุลตัน?" คนผมหาวถามออกมาที่ละคำ

จูจู่ลังเลอยู่ชั่วประเดี๋ยวก็พยักหน้า

"พวกท่านเป็นฉลามเงิน?" อันจื่อจางถาม ผู้ฝึกตนปีศาจมิใช่สามารถ

พบเห็นได้ทั่วไป เมื่อรวมกับรูปลักษณะภายนอกของทั้งสองก็น่าจะเป็นราชาฉลามเงินชั้นเจ็ดที่ครองน่านน้ำในบริเวณนี้แน่นอนแล้ว

"มิพิด สาวน้อย เจ้าเป็นคนของสกุลตัน แล้วไหนจึงไม่มีตบะเลยเล่า" คนผมขาวเอียงศีรษะประหม่อมองจู่จู่ ดูคล้ายจะผิดหวังทั้งยังสงสัยอยู่บ้าง

จู่เองก็มองเห็นหน้าตาของเขาชัดแล้ว ราชาฉลามเงินผู้นี้มีดวงตาดงามสีน้ำเงินเข้มเกือบดำราวกับสีน้ำทะเลลึก เรียวคิ้วยาวสีเงินวงสันจุมุกโด่งตรง ผิวขาวจนแทบโปร่งใส แม้จะไม่ได้หล่อเหลาเท่าอื่นก็อจางกับสีเขียว แต่ก็ดูแปลกตาไปอีกแบบ ทำให้คนเห็นครั้งเดียวก็ยากจะลืมเลือน

"ข้ารักษาพวกท่านได้ แต่พวกท่านบอกข้าได้หรือไม่ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นบนเกาะ คนบนเกาะตอนนี้เป็นอย่างไบบ้าง และไปที่ไหนแล้ว" จู่ไม่ตอบคำถามเขา แต่เสนอเงื่อนไขแลกเปลี่ยนออกมาแทน

ถ้ามิใช่เมื่อครู่รู้สึกได้ว่าบนเกาะไม่มีคนและก็ไม่มีศพ จู่คงได้เสี่ยงอันตรายลงไปดูแล้ว

ราชาฉลามเงินดูคล้ายจะพอใจอยู่บ้าง "พวกข้าเป็นเช่นนี้แล้ว เจ้าว่าอย่างไรก็ว่าอย่างนั้นเถอะ"

พวกเขาบาดเจ็บหนักเกินไป อื่นก็อจางคนเดียวก็จัดการพวกเขาได้ นับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ดังนั้นเขาถึงได้พูดด้วยง่ายเพียงนี้ นอกจากนี้ยังเป็นเพราะรู้สึกทั้งสองคนตรงหน้าไม่มีความจำเป็นต้องหลอกพวกเขาอีก

จู่เองก็คิดไม่ต่างกันนี้ถึงได้ให้อื่นก็อจางหยิบยาลูกกลอนรักษาแผลที่ดีที่สุดมาให้พวกเขาอย่างใจกว้าง

ราชาฉลามเงินคนที่นั่งอยู่เรียกตัวเองว่าซาไหวดัน ส่วนคนที่นอนอยู่คือซาไหวเหรินน้องชายฝาแฝดของเขา เขาได้ยาลูกกลอนไปกักป้อนให้

น้องชายกินก่อน จากนั้นตนเองค่อยกิน

จู่กับบ๊องจ๋อจางรอรอยู่ข้างๆ ราวหนึ่งชั่วยามกว่า ซาไหวตันที่ค่อยยังชั่วขึ้นก็ลืมหูลืมตาขึ้นพูดว่า "แม่นางน้อย ยาลูกกลอนของเจ้าไม่เลวเลย ไม่ได้ด้อยไปกว่าที่บรรดาตาเผ่าบนเกาะให้กับพวกข้าแม่แต่น้อย เจ้าเป็นศิษย์ของพวกเขาหรือ"

"ใช่แล้ว ท่านรีบบอกมาว่าบนเกาะเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่" จูจูพยักหน้ากล่าว นางได้ผู้อาวุโสทั้งหมดในสภาผู้อาวุโสสกุลตันร่วมกันสั่งสอนชี้แนะมาตั้งแต่เล็ก ซาไหวตันพูดเช่นนั้นก็นับว่าไม่ผิด

"ไม่กี่วันก่อนฉลามเงินไม่กี่ตัวได้อาณัติพวกข้าออกวิ่งไปนานน้ำบริเวณใกล้เคียงแล้วได้เจอกับบุคคลที่ร้ายกาจยิ่งจำนวนหนึ่งกำลังค้นหาของบางอย่างอยู่ ครั้นพวกเขาพบเห็นลูกหลานของพวกเขาข้าก็ถึงกับฆ่าเสียเรียบโดยไม่พูดพรั่นทำเพลง! เหล่าฉลามเงินรุ่นเด็กตัวอื่นเดือดดาลยิ่งจึงไปเอาเรื่องพวกเขาโดยไม่รอให้ข้ากับอาเหรินออกด่านกักตัว

คนพวกนั้นโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่งนัก พวกเขาวางยาพิษประหลาดชนิดหนึ่งลงบนตัวพวกเด็กๆ มันถึงกับทำให้พวกเด็กๆ เสียสติ กัดทั้งเข่นฆ่ากันเองจนบาดเจ็บล้มตายไปนับไม่ถ้วน ฉลามเงินไม่กี่ตัวที่อยู่ห่างออกมาพอจะรักษาสติรุดกลับมารายงานข่าวต่อพวกข้าได้ แต่ตัวบัดซบกลุ่มนั้นก็ไล่ตามพวกเขามาด้วย

พวกข้าไหนเลยจะรังแกกันได้ง่ายๆ แม้พิษของคนพวกนั้นจะร้ายกาจ แต่ก็ทำอะไรพวกข้าสองพี่น้องไม่ได้ ตัวสาร์เลวเหล่านั้นนั้นถูกพวกข้าสองพี่น้องฆ่าตายคาที่ ทว่ามีคนหนึ่งสบจังหวะขณะฉุนวายเป็นหนีรอดไปได้ วันเดียวกันนั้นฟ้ายังไม่ทันมืดก็พาดตัวสาร์เลวเผ่าที่ร้ายกาจยิ่งกว่ามา

อีกจำนวนหนึ่ง หนึ่งปีพิษของพวกเขาค้ำหิตกว่าของพวกก่อนหน้านี้ไม่รู้ตั้งกี่เท่า ข้ากับอาเหรินต้านทานไม่ไหว บรรดาผู้เฒ่าสกุลตันที่อยู่บนเกาะจึงอดไม่ไหวยื่นมือเข้าช่วยพวกข้า

พวกข้าได้ยับยั้งพละกำลังของพวกเขาดังนี้ ได้รู้ว่าพวกคนที่มาคือนักปรุ้งพิษของราชวงศ์แคว้นตัน พอพวกนั้นพบว่าผู้เฒ่ากลุ่มหนึ่งของสกุลตันอยู่ที่นั่นก็คาดไม่ถึงอย่างยิ่งเช่นกัน เดิมทีพวกแคว้นตันสู้พวกข้าไม่ได้ แต่ต่อมาก็มีคนที่น่ากลัวยิ่งโผล่มาอีกคน..."

ข้าไหวตันพุดถึงตรงนี้ก็ตัวสั่นขึ้นมาอย่างกลั่นไม่อยู่ ในเสียงมีแววหวาดกลัวลุดออกมา

"คนผู้นั้นพามังกรดำที่น่าสงของขั้วตัวหนึ่งมาด้วย มันพ่นเปลวไฟสีดำกับสีแดงออกมาได้ เปลวไฟเหล่านั้นมีอำนาจร้ายแรงเกินไปไม่มีทางต้านทานได้โดยสิ้นเชิง! บรรดาผู้เฒ่าสกุลตันพอเห็นเขาก็บอกให้พวกข้าพาเด็กๆ หนีไปจากเกาะอันสาให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ยิ่งไกลก็ยิ่งดี ข้ากับอาเหรินไม่เต็มใจ เดิมทีเป็นปัญหาที่เด็กๆ ของพวกข้าก่อขึ้น พอเกิดเรื่องกลับทั้งพวกผู้เฒ่าหนีเอาตัวรอดไป พวกข้าจะนับเป็นตัวละครไหน! หากแต่พวกผู้เฒ่ายืนกรานอย่างหนัก อีกทั้งยังให้อำนาจเรื่องหนึ่งให้พวกข้าทำ บอกว่าเรื่องนั้นสำคัญยิ่งกว่าชีวิตของพวกเขา ข้ากับอาเหรินหมดหนทาง ได้แต่รับปากแล้วพยายามหนีมาสู่อชีวิต

พวกข้าคุ้มกันเด็กๆ ที่เหลือหนีออกมา และสู้กับลูกสมุนของมารร้ายที่น่ากลัวนั้นอย่างเลี้ยยไม่ได้ ข้ากับอาเหรินได้รับบาดเจ็บ แต่อาศัยว่าคุ้นเคยกับลักษณะพื้นที่ได้ทะเลแถบนี้จึงพอจะหลบพ้นมาได้ อาเหรินบาดเจ็บหนักเกินไป อาการบาดเจ็บของข้าเองก็ไม่เบา ขณะสู้กันยังทำ

ยาลูกกลอนที่ผู้เฒ่าสกุลตันให้พวกข้าไว้หายไปอีก ผลลัพธ์...ก็อย่างที่พวกเจ้าเห็นนี่ละ"

ซาไหวตันมีสีหน้าอิดหนาระอาใจ เห็นได้ชัดว่ารู้สึกเคืองตัวเองอย่างยิ่งยวดที่ทำยาลูกกลอนหายไประลอก

"ผู้อาวุโสสกุลตันเหล่านั้นต่อมาเป็นเช่นไร" จูจูเสียงตีบตัน นางกลัวยิ่งนักว่าจะได้ยินคำตอบว่าบรรดาท่านผู้เฒ่าได้ถูกเยียนชื่อเทียนฆ่าตายไม่เหลือแม้แต่โครงกระดูกแล้ว

ซาไหวตันตอบอย่างคับคั่ง "มารร้ายนั้นทำร้ายพวกผู้เฒ่าจนบาดเจ็บแล้วจับตัวไป ข้าเคยถามพวกเด็กๆ ดูเหมือนว่าเดิมทีพวกเขาจะหมายตาเกาะอินหยาง ต่อให้ไม่อยู่บนเกาะนั้นก็น่าจะอยู่ไม่ไกลนัก!"

ได้ยินว่าเหล่าผู้อาวุโสสกุลตันยังมีชีวิตอยู่ร่วมกับอินจื่อจางก็นึกยินดีแต่ครั้นแล้วก็ให้ตกใจ พวกตีฉานซึ่งยามนี้กำลังมุ่งหน้าไปเกาะอินหยาง!

เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชีวิตของพวกตีฉานซึ่งรวมถึงศิษย์จากสามสำนักใหญ่ อินจื่อจางส่งกระเป๋บินไปส่งสารแจ้งให้พวกตีฉานซึ่งวกกลับโดยเร็วทันที พร้อมกันนั้นก็บอกให้หลินเจินจินที่อยู่บนเรือรบพิเศษทราบด้วยว่าเยียนชื่อเทียนรัชทายาทแห่งแคว้นตันเตรียมจะทำอะไรบางอย่างกับเกาะอินหยาง

"พวกข้าต้องไปช่วยเหล่าผู้อาวุโส พวกท่านจะไปตามหาหลามเงินตัวอื่นกลับมาหรือจะไปกับพวกข้า" จูจูถามด้วยความร้อนใจดังถูกไฟเผา

ที่เยียนชื่อเทียนไม่สังหารพวกผู้อาวุโสก็เพราะเห็นแก่ฝีมือหลอมยาลูกกลอนของพวกเขาเท่านั้น ทว่าเหล่าผู้อาวุโสคงยอมตายแต่ไม่ยอมให้ความร่วมมือกับเขาแน่นอน มารร้ายผู้นี้คุ้มดีคุ้มร้าย ไม่รู้ว่าจะใช้วิธีการ

น่ากลัวอะไรกับพวกเขา นางจำต้องช่วยพวกเขาออกมาให้ได้โดยเร็วที่สุด
ในเมื่อเยียนซือเทียนต้องการจะเล่นงานเกาะอินหยางก็คงไม่มีทาง
แบ่งความสนใจมาเฝ้าพวกผู้อาวุโส ถ้านางรีบรุดไปตอนนี้ก็ยังมีโอกาส
ช่วยพวกเขาออกมาได้

"พวกข้าจะไปกับเจ้า! พวกผู้เฒ่าถูกจับตัวไปก็เพราะพวกข้า พวกข้า
จะต้องช่วยพวกเขากลับมาให้ได้! แม้พวกเด็กๆ จะถูกพวกसारเลวนั้น
วางยาพิษจนตายไปกว่าค่อน แต่ก็ยังมีไม่น้อยที่หนีไปได้ มีพวกเขาอยู่
ชาวทุกอย่างในทะเลล้วนไม่หลดรอดสายตาของพวกข้าไปได้"

ซาไห่หวตั้นได้กินยาลูกกลอนของจูจูแล้วจึงเริ่มเชื่อมั่นางขึ้นมาบ้าง
เผ่าฉลามเงินมีสถานประสาธต์เฉียบไวที่สุด เขาได้กลืนสมุนไพรวិเศษขอบวล
จากตัวจูจูตั้งแต่ต้นแล้ว ดังนั้นถึงได้มั่นใจว่านางเป็นคนของสกุลตัน

บนตัวพวกนักปราชญ์ของราชวงศ์แคว้นตันเหล่านั้นรวมถึงยอดฝีมือ
ที่ตามมาภายหลังก็มักกลืนสมุนไพรวิเศษเช่นกัน แต่นอกจากนี้ยังมีกลิ่น
เหม็นของสิ่งมีชีวิตและกลิ่นคาวเลือดฉุนก็ก่ปนอยู่ด้วย ไม่ได้ 'สะอาด'
เหมือนจูจู

ราชฉลามเงินทั้งสองได้รับบาดเจ็บหนัก อันจื่อจางจึงนำกระสวย
คันเมฆออกมาให้พวกเขากับจูจูใช้ ส่วนตนเองก็บังคับกระบี่บินนำคน
ทั้งหมดรุดไปยังจุดจอดเรือรบพิเศษ

ซาไห่หวตั้นมองเงาหลังของอันจื่อจางพลางเอ่ยถามจูจูอย่างแปลกใจ
อยู่บ้าง "เขาปล่อยเจ้าให้อยู่กับพวกข้าเพียงคนเดียว ไม่กลัวพวกข้าจะทำ
อันตรายเจ้าหรือไร"

แม้ว่าตอนนี้เขาจะได้รับบาดเจ็บหนัก แต่ก็รู้สึกว่าตนเองยังมีแรง

เล่นงานจุจุผู้ไร้ซึ่งตบะได้เหลือเฟือ

"พวกท่านจะทำหรือ" จุจย้อนถาม ลูกหมูซ่อนตัวอยู่ในกระเป๋าสัตว์วิเศษ ปากกระเป๋าก็เปิดอยู่ มันสามารถกระโดดออกมาเฝ้าราชาฉลามเงินสองคนนี่จนกลายเป็นปลาเผาหรือแม้แต่เป็นจุนได้ทุกเมื่อ ทว่าเรื่องนี้ไม่มีความจำเป็นจะต้องบอกพวกเขา

ซาโหวตันยกไหล่ "พวกเจ้าเอาชนะมารร้ายนั้นไม่ได้หรอก ต่อให้เป็นตัวสารเลวเฉาไม่กี่คนในอาณัติเขา พวกเจ้าก็สู้ไม่ได้เหมือนกัน ตบะของสหายเจ้านั้นไม่เลว แต่ด้อยกว่าพวกเขาไกลลิบ เจ้าพวกนั้นไม่ว่าคนไหนก็มีตบะขั้นกำเนิดใหม่ทั้งสิ้น ข้ายังเชี่ยวชาญการใช้พิษด้วย ถ้ามิใช่เหล่าผู้เฒ่าสกุลตันแสดงฝีมือ พวกข้าสองพี่น้องก็คงถูกพิษตายไปแล้ว"

"คนผู้นั้นใช่ชู้ตันหงหรือไม่ว" จุจเอ่ยถามเสียงเบา

"ข้าได้ยินตัวสารเลวไม่กี่คนนั้นเรียกเขาว่าท่านอาจารย์ชู้" ซาโหวตันนิ่งก่อนตอบ

"เช่นนั้นก็ใช่แล้ว เขาคือนักปรุงพิษชั้นแปดชั้นยอดที่ร้ายกาจที่สุดของราชวงศ์แคว้นตัน" ในดวงตาสีเขียวของจุจฉายแววอิมครีมีซึมเศร้าออกมา นางนึกขึ้นได้ว่าหนึ่งในกำลังหลักที่บุกโจมตีสกุลตันในวันนั้นก็คือชู้ตันหงผู้นี้ ไม่รู้ว่ามีคนในตระกูลมากน้อยเพียงใดที่ตายอนาถอยู่ได้น้ำมือเขาพิษเขาแพร่ไปที่ใด สรรพชีวิตก็ล้วนล้มตาย พื้นที่ตรงนั้นต่อให้ผ่านไปอีกร้อยปีพันปีก็ยังยากที่จะฟื้นฟูกลับเป็นเช่นเดิม

คนผู้นี้เป็นแม่ทัพใหญ่ของราชวงศ์แคว้นตัน และก็เป็นบุคคลที่ร้ายกาจที่สุดรองจากจักรพรรดิชั้นมหายานทั้งสองและเยียนซือเทียน แม้ชู้ตันหงจะมีตบะเพียงขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลาย แต่กำลังความสามารถ

ของเขาต่อให้เป็นผู้ฝึกตนชั้นมหายานก็ยังไม่กล้ามองข้าม

เขากับเยียนซือเหียนปรากฏตัวที่ทะเลเหนือพร้อมกัน เกรงว่าเรื่อง
ที่วางแผนคงไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้โดยง่ายเป็นแน่

จужุสุดหายใจลึกก่อนว่า "ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ต้องช่วยผู้อาวุโสออกมา
ให้ได้ พวกท่านบอกข้าได้หรือไม่ว่าเรื่องที่พวกผู้อาวุโสให้वानให้ทำคือ
เรื่องอะไร"

เรื่องที่สำคัญกว่าชีวิตของพวกผู้อาวุโสจะต้องไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย
แน่นอน

ต้นหนี่แจ้งข่าวที่นางจะมากาะอินหยางให้พวกเขาทราบแล้ว เรื่อง
ที่พวกเขาให้वानไม่แน่ว่าอาจจะเกี่ยวข้องกับนาง เป็นไปได้มากกว่าจะ
เป็นข่าวเกี่ยวกับไฟพิรุณน้ำพุสุชาติ

ข้าไหวต้นระแวดระวังขึ้นมาทันที ประเมินมองจужุขึ้นๆ ลงๆ อยู่
ครู่หนึ่งก็ขมวดคิ้วกล่าวว่า "เว้นแต่ว่าเจ้าจะเป็นคนที่บรรดาผู้เฒ่าเหล่านั้น
รออยู่ มิเช่นนั้นต่อให้มาพวกข้า พวกข้าก็ไม่มีวันบอก" พุดพลางโคลงศีรษะ
"เจ้าเป็นสตรี อายุก็น้อยยิ่ง ทว่าอย่างอื่นล้วนไม่ตรงกัน..."

จужุคิดเรื่องทั้งหมดตั้งแต่ต้นจรดปลายด้วยความรวดเร็ว ราชา
ฉลามเงินทั้งสองตรงหน้านี้น่าจะเชื่อถือได้ ต้นหนี่เองก็เคยพุดถึงว่า
พวกผู้อาวุโสมีบุญคุณต่อราชาฉลามเงิน บริเวณทะเลเหนือเป็นโลกของ
ราชาฉลามเงิน มีฉลามเงินจำนวนนับไม่ถ้วนจับตามองความเคลื่อนไหว
ของผู้ฝึกตนที่ผ่านไปมาให้พวกเขา เหล่าผู้อาวุโสถึงได้เลือกมาเล่นกายยัง
เกาะอินซา

เหตุการณ์ฉุกเฉินเร่งด่วน นางทำได้เพียงเลือกที่จะเชื่อราชาฉลามเงิน

สองคนนี่แล้ว จึงกัดฟันพูดว่า "ถ้าคนที่พวกเขาให้พวกท่านรอคือต้นหวง สตรีศักดิ์สิทธิ์ของสกุลตัน ข้าก็คือคนผู้นั้น!"

"เจ้า?" ซาไหวตันจ้องนางด้วยสีหน้าพิกลพลงพูดตรงเผงอย่าง ไม่ไว้หน้า "ข้าเคยได้ยินพวกผู้เฒ่าบอกว่าสตรีศักดิ์สิทธิ์ของพวกเรามี รูปโฉมประหนึ่งเทพธิดา ข้าว่าดวงตาของพวกเราไม่น่าจะมีปัญหา"

จู่จกมือปลดศิลามายาก่อนนั้นลงจากคอ หลังจากนั้นก็เห็นปาก ของซาไหวตันอำหวอ ดวงตาสีน้ำเงินเข้มเกือบดำทั้งสองข้างหวิดจะถลน ออกจากเบ้าตา

"เจ้า...เจ้า...เจ้างามถึงเพียงนี้ ทำไม...ทำไมต้องเปลี่ยนตัวเองให้มี สารรูปอัปลักษณ์เช่นเมื่อครู่ด้วย!" ซาไหวตันเพิ่งเคยได้เห็นสตรีที่งดงาม เพียงนี้เป็นครั้งแรกจึงตื่นเต้นจนลื่นพันกัน แม้แต่จะพูดก็ยังตะกุกตะกัก

เขาเองก็เคยเห็นบรรดาศิษย์หญิงของวังไท่ชวีแห่งเกาะอินหยาง เมื่อก่อนรู้สึกว่าคุณงามคนหนึ่งยิ่งงามกว่าอีกคน ทว่าเมื่อเทียบกับ สาวน้อยตรงหน้าแล้ว อย่างมากพวกนางก็นับได้ว่าจืดจางพริ้มเพราเท่านั้น เทียบไม่ติดแม้แต่ปลายเล็บของจู่จก!

จู่จกเห็นใบหน้าเขาเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ ก็ให้รู้สึกอึดอัดในใจ เขาต้อง ทำท่าทางเกินจริงขนาดนี้เชียวหรือ ด้วยเหตุนี้นางจึงสวมศิลามายากลับ ไปใหม่ ยอดหญิงงามแห่งยุคกลายเป็นเด็กสาวบ้านนอกที่ทั้งทึ่งทั้งเขย ในพริบตา

"โธ่! ไฉนเจ้าถึงเปลี่ยนกลับไปอีกแล้ว!" ซาไหวตันทำหน้าผิดหวัง ยืนเมื่อคิดจะปลดศิลามายาลงมาอีกครั้ง

จู่จกใช้มือหนึ่งปิดมือเขาออกไปก่อนว่า "พอได้แล้ว ตอนนี้ท่านเชื่อ

แล้วกระมัง"

ซาไห่หวตันมองหน้าจู่จู่อย่างผิดหวัง ให้นึกติดต่อกับยอดคนงามที่ปรากฏตัวเพียงชั่วแวบเดียวเมื่อครู่นี้ จากใบหน้าที่ธรรมดาสามัญจนออกจะจิ๋วอยู่เล็กน้อยในยามนี้ ด้วยความสามารถคิดเชื่อมโยงของเขาก็ยังทำได้ยากยิ่ง จึงอดจะถอนหายใจออกมาไม่ได้

ในใจเขาเชื่อไปว่าค่อนข้างแล้ว สตรีศักดิ์สิทธิ์สกุลตันควรเป็นคนงามเช่นนี้จึงจะถูกต้อง!

ทว่าเขารับไหว้วานจากผู้อื่นมาแล้วก็ต้องกระทำตามอย่างซื่อสัตย์ แม้ความงามจะชวนหลงใหล แต่เขาไม่มีทางเชื่อน้ำคำง่ายๆ เพราะหลงความงามแน่ เขายังต้องการข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดกว่านี้

"ผู้เฒ่าสกุลตันบอกว่าเจ้าควบคุมไฟสวรรค์ได้สองชนิด ชนิดหนึ่งมีสีแดงม่วง อีกชนิดมีสีเขียว อานุภาพของไฟสวรรค์ทัดเทียมกับเปลวไฟที่มารร้ายที่น่าสยงนั้นปล่อยออกมา"

ในเมื่อเปิดเผยตัวตนไปแล้ว จู่จู่ก็ไม่มีอะไรให้ต้องปิดบังต่อไปอีก นางจึงหยิบเตาหลอมต้มวิญญานผลาญใจออกมา แล้วเรียกให้ลูกหมูพ่นไฟใส่เตาหลอมเสียเลย

ลูกหมูพ่นลูกไฟเล็กๆ สองลูกลงไปในเตาหลอม ลูกหนึ่งเป็นไฟรวมแสงตะวันรุ่ง อีกลูกเป็นไฟเขียนอายุวัฒนะ ลูกไฟแม้จะเล็ก แต่ซาไห่หวตันก็รู้สึกได้ชัดเจนถึงฤทธานุภาพมหาศาลที่อยู่ภายในมัน

"เจ้าคือตันหวงจริงฯ ข่างดีโดยแท้!" ซาไห่หวตันมั่นใจล้นสงสัยในที่สุด ท่าทีที่มีต่อจู่จู่ก็เปลี่ยนจากหลังมือเป็นหน้ามือ

"พวกผู้เฒ่าต้องการให้พวกข้าบอกข่าวสองสามอย่างกับเจ้า หนึ่ง

คือเขียนชื่อเทียนรัชทายาทแคว้นตันมาแล้ว กำลังความสามารถของเจ้ามีไม่พอจะต่อกรกับเขา ให้หลบไปก่อน รอเขาจากไปแล้วค่อยไปตามหาไฟพิสุทธิน้ำพุสีขาวดี พวกเขาจะตามเขียนชื่อเทียนกลับไปแคว้นตันเพื่อหาโอกาสจัดการเขาให้ตายตกไปพร้อมกัน เจ้าไม่ต้องเสี่ยงอันตรายไปช่วยพวกเขา"

จุจตุราเรื่อแดง ถึงเวลานี้แล้วพวกผู้อาวุธก็ยังคงคิดจะปกป้องนางกลัวว่านางจะเป็นอะไรไปอีก

"ชาวที่สองเกี่ยวข้องกับไฟพิสุทธิน้ำพุสีขาวดี เปลวไฟนั้นน่าจะอยู่ลึกลงไปใต้เกาะอินหยาง" ซาโหวตันเผยเรื่องหลังมานอันน่าตกใจออกมา

"ท่านแน่ใจ? ท่านเคยเห็นกับตาตัวเอง?" จุจตุราไม่ถึงว่าไฟพิสุทธิน้ำพุสีขาวดีจะอยู่ใกล้กับบริเวณที่สะกดตาถึงเพียงนั้น

"ข้าไหนเลยจะกล้าไปที่เกาะอินหยาง ข้าไปถึงที่นั่นก็จะถูกลดพลังฤทธิ์แล้วเผยแพร่จริงออกมาทันที ถ้าเกิดพลาดทำเสียที่ถูกผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมเล็กๆ ทำร้ายจนบาดเจ็บเข้า ข้าจะไม่ขายหน้าคนตายหรือไร!" ซาโหวตันพูดด้วยท่าทางไม่พอใจ

"ทว่าข้ายืนยันได้นั่นเป็นไฟพิสุทธิน้ำพุสีขาวดีจริงๆ! เด็กๆ ของพวกข้าได้เห็นเองกับตา อีกทั้งยังมีตายไปสองสามตัวเพราะเหตุนี้ด้วย เจ้าพวกเรานาที่ตายเหล่านั้นหวังสนุกจนไม่ระวังชีวิตของตัวเอง"

ซาโหวตันพูดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาก็ยังคงเสียใจเหลือประมาณ เหล่าฉลามเงินน้อยที่โชคดีรอดมาได้พอย่อนนีกถึงเหตุการณ์ในเวลานั้นก็ยังคงใจจนตัวสั่นระริกไม่หยุด เหล่าผู้อาวุธสกุลตันซักถามอย่างละเอียดอยู่สองสามรอบก็แน่ใจว่าเป็นไฟพิสุทธิน้ำพุสีขาวดีอย่างไม่ต้องสงสัย

"คนของราชวงศ์แคว้นตันหมายตาจะเล่นงานเกาะอินหยางเพื่อไฟพิสุทธิน้ำพุสีขาวตายนั่นหรือ" จูจูลันรู้สึกวุ่นวายหนทางเบื้องหน้าช่างมืดมน

ดูดซับผลงานรวมไฟสวรรค์ก็ยากพอแล้ว ยังจะถูกคนของแคว้นตันได้ข่าวและชิงตัดหน้าก่อนก้าวหนึ่ง แค่จะแย่งชิงด้วยยังทำไม่ได้ แต่นี่ยังมีตัวประกันอยู่ในมือพวกเขาอีก นางคิดไม่ออกเลยว่าควรทำอะไรดีถึงจะทั้งได้ไฟสวรรค์มา ทั้งช่วยเหล่าผู้อาวโสออกมาได้ และรักษาชีวิตคนทั้งหลายของฝ่ายตนเองเอาไว้ได้ด้วย

ชาโหวตันสายหน้า กล่าวพลอบจูจูลันว่า "เจ้าสารเลวจากราชวงศ์แคว้นตันเหล่านี้น่าจะไม่รู้เรื่องไฟพิสุทธิน้ำพุสีขาวดี พวกเด็กๆ บอกว่าสิ่งที่พวกเขาหมายตาอยู่อันที่จริงคือ 'ตันเหอฮวน* หมื่นปี' บนเกาะอินหยาง"

ตันเหอฮวนหมื่นปีจูจูลองก็เคยได้ยินชื่อมาก่อน สาเหตุที่เกาะอินหยางมีปรากฏการณ์มหัศจรรย์สามารถจำกัดตบะของผู้ฝึกตนจากภายนอกได้ก็เป็นเพราะตันโม่โบราณนี้ กล่าวกันว่าอายุจริงของมันปาไปแสนกว่าปีแล้ว เนื่องจากมีมันอยู่ เกาะอินหยางถึงได้ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นมา วิญญาณตันโม่ได้กลายเป็นเทพนางแล้ว จึงเสมือนเป็นวัตถุเทพตามธรรมชาติที่มีชีวิตชนิดหนึ่ง

ในตอนโน้นมีผู้ฝึกตนผู้ทรงฤทธาภาพท่านหนึ่งมาที่ทะเลเหนือแล้วได้ค้นพบสวรรค์กลางน้ำแห่งนี้ อีกทั้งมีโชควาสนาความบังเอิญสื่อกับตันเหอฮวนหมื่นปีตันนี้ได้และได้รับการยอมรับจากมัน จึงได้ก่อตั้งวังไท่ชวีขึ้นในที่นั้น

* ตันเหอฮวน หมายถึงต้นพุทธรักษา

ตบะและกลืนอายของสิ่งมีชีวิตทั้งหมดบนเกาะล้วนถูกต้นเหอฮวนหมื่นปีจำกัดไว้ มีเพียงผู้ที่สื่อใจได้และได้รับการยอมรับจากต้นไม้เทพต้นนี้ จึงจะสามารถล้างแค้นกำลังความสามารถของตนออกมาได้อย่างไร อุปสรรคขัดขวาง และถึงขนาดได้รับฤทธาภพของต้นไม้เทพช่วยเสริมกลายเป็นผู้ไร้เทียมทานบนเกาะเลยทีเดียว

ผู้ฝึกตนของวังไท่ชวี่ที่มีโชคสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่กลายเป็นผู้อาวุโสสูงเหล่านั้ แต่แต่ละคนล้วนฝึกฝนบำเพ็ญตนอยู่บนเกาะมาตั้งแต่เล็ก ดูดซับกลืนอายของต้นไม้เทพรวมกับได้รับการยอมรับจากมันถึงได้เลื่อนขั้นขั้นกำเนิดใหม่ได้สำเร็จ เมื่อพวกเขาสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่แล้วก็จะมีความสามารถสื่อใจกับต้นไม้เทพ ยามอยู่บนเกาะพวกเขาจึงยังคงรักษา กำลังความสามารถที่แท้จริงของตนเองไว้ได้

วังไท่ชวี่อาศัยต้นเหอฮวนหมื่นปีที่มหัศจรรย์นี้ ไม่ว่าดินแดนจีนเฉียนเกิดอุบัติภัยใดๆ ขึ้น และไม่ว่ามีศัตรูแข็งแกร่งกลุ่มใดมารุกรานก็ล้วนยังคงยืนตระหง่านอยู่ได้เช่นเดิม ถ้ามิใช่ผู้ฝึกตนบนเกาะสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่ได้ยากยิ่ง เก่งกว่าพวกเขาคงได้ครอบครองได้ห้ำไปนานแล้ว

ต้นไม้เทพที่ร้ายกาจถึงเพียงนี้เฉียนซือเทียนยังกล้าหมายตาขวัญไม่ได้กล้าแคะระดับธรรมดาเลยจริงๆ

มิน่าเขาถึงได้พาบุคคลร้ายกาจอย่างซู่ตันหงมาด้วยกัน ถ้าไม่มีผู้ช่วยที่แข็งแกร่ง ลำพังเขาที่เป็นผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายคนเดียว ต่อให้มีไฟสวรรค์สามชนิดคอยช่วยก็ไม่แน่ว่าจะเอาอะไรจากบนเกาะมาได้ แม้แต่เศษหญ้าเศษไม้

จู่จุนหาได้มีสีหน้าดีขึ้นเพราะคำปลอบของซาไห่หวตั้นไม้ ไม่ว่าสิ่งที

เขียนชื่อเขียนสนใจจะเป็นต้นเหอฮวนหมื่นปีหรือไฟฟิสุทธ์น้ำพุสุชาติ
ตราบโดที่เขายังไม่บรรลุดจุดประสงค์ก็ไม่มีทางไปจากบริเวณเกาะอินหยาง

การจะนำต้นเหอฮวนหมื่นปีไปนั้นทำได้ยากยิ่ง ความเป็นไปได้
มากที่สุดคือเขาคิดหาทางจะควบคุมเกาะนี้ ทำให้มันเข้ามาอยู่ในเขต
อิทธิพลของตนเสียเลย ดังนั้นถ้านางคิดจะดูดซับสมานรวมไฟฟิสุทธ์น้ำพุ
สุชาติภายใต้หนึ่งตาเขียนชื่อเขียนก็เป็นการร่นหาที่ตายของแท้

ไม่ว่าอย่างไรเรื่องที่เร่งด่วนที่สุดในตอนนี้คือการช่วยพวกผู้อาวุโส
สกุลตันออกมา

จู่จวงเรื่องไฟฟิสุทธ์น้ำพุสุชาติลงชั่วคราว กล่าวกับซาไห่ตันว่า
"ท่านให้พวกฉลามเงินลงหาตัวได้หรือไม่ว่าพวกผู้อาวุโสถูกพาตัวไปที่ใด"

ซาไห่ตันตอบดังก้อง "แน่นอนว่าไม่มีปัญหา ฉลามเงินอย่างพวก
ข้ามีวิธีสังหารพิเศษเฉพาะตัว อีกเดี๋ยวข้าจะให้พวกเด็กๆ ออกหาในแถบ
ทะเลเหนือให้หมด ขอเพียงคนยังอยู่ในเขตทะเลเหนือจะต้องหาที่อยู่ของ
พวกเขาพบอย่างแน่นอน"

"อ๋ัม เริ่มหาจากแถบเกาะอินหยางแล้วกัน ในเมื่อเขียนชื่อเขียน
หมายตาเกาะอินหยางอยู่ พวกเขาน่าจะต้องอยู่ไม่ไกลจากเกาะ
ท่านให้พวกเด็กๆ ระวังตัวหน่อย อย่าให้คนसारเลวพวกนั้นพบเห็นเข้า
จะต้องระวังความปลอดภัยให้มาก" จู่จู่กำชับ ภาพนองเลือดศพกองเป็น
ภูเขาในบริเวณเกาะอินชาติติดนางอยู่ นางไม่อยากให้เกิดเหตุการณ์
โหดร้ายทารุณเช่นนั้นอีกจริงๆ

ซาไห่ตันพยักหน้าหงึกหงัก "ข้ารู้แล้ว คุณหนูต้นหวางช่างจิตใจดี
โดยแท้"

จจุหันหน้าไม่หนาพอ ได้ยินคำชมเกินจริงเช่นนี้ก็อดหน้าแดงไม่ได้
"ท่านเรียกข้าว่าจจุจะดีกว่า ข้าค่อนข้างจะชินกับชื่อนี้"

"จจุ? ชื่อนี้ก็น่ารักมากเช่นกัน! เจ้าเรียกเขาว่าศิษย์พี่ ข้าเองก็นับได้
ว่าเป็นศิษย์ในนามของพวกผู้อาวุโส เจ้าเรียกข้าว่าศิษย์พี่ด้วยแล้วกัน!"
ราชาฉลามเงินตีสนิทด้วยสองตาที่เป็นประกาย เขาลืมรูปโฉมงดงามเป็น
หนึ่งในเหล่าที่ปรากฏให้เห็นเพียงชั่วแวบเดียวเมื่อครู่นี้ไม่ลง อยากจะสนิท
สนมกับคนงามนางนี้ให้มากขึ้นใจแทบขาด

"อ้อ ได้! ศิษย์พี่ชา!" จจุไม่สงสัยเป็นอัน ถึงอย่างไรนางก็มีศิษย์พี่ชาย
ศิษย์น้องชายในสำนักเชิงจ้อยอยู่มากมาย

"ข้ากับน้องชายแท้ๆเหมือนกัน ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าเจ้ากำลังเรียกข้า
หรือเรียกเขา มิใช่เจ้าเรียกข้าว่าศิษย์พี่ไหวตัน แล้วเรียกเขาว่าศิษย์พี่ไหวเหริน
จะดีกว่า" ชาไหวตันชี้้น้องชายที่ยังสลบไสลอยู่ทางด้านข้างพลางกล่าว

น้องชายท่านกำลังสลบอยู่ คนโง่ก็ยิ่งรู้ว่าข้าไม่มีทางเรียกเขาไปได้!
จจุเห็นค่านใจ อีกอย่าง ศิษย์พี่ 'คนเลว' กับศิษย์พี่ 'คนชั่ว'* เนี่ยนะ!?

สมองจจุขึ้นภาพดำ กล่าวเสนออย่างอ้อมค้อม "เช่นนั้นข้าเรียกท่าน
ว่าศิษย์พี่ตัน แล้วก็เรียกเขาว่าศิษย์พี่เหรินแล้วกัน"

ชาไหวตันรู้สึกละอายใจเรียกเช่นนี้ดูสนิทยิ่งกว่าเดิมจึงรีบพยักหน้าตอบ
ตกลง

อินจ้อยจางนำทางอยู่ข้างหน้า แต่แบ่งความสนใจมาระวังความ
เคลื่อนไหวทางด้านหลังอยู่ตลอด ได้ยินจจุกับชาไหวตันเพิ่งจะคุยกันได้
ไม่เท่าไรก็เริ่มเรียกขานกันเป็น 'ศิษย์พี่ศิษย์น้อง' อย่างสนิทสนมแล้วก็อด

* ไหวตันและไหวเหรินออกเสียงคล้ายกับคำว่าคนเลว (ไหวตัน) และคนชั่ว (ไหวเหริน)

จะไม่พอใจอยู่บ้างไม่ได้ จึงหันหน้ากลับมาลงมือไล่จู่จู่อย่างเช่นเขี้ยว

ผู้อื่นเอาเปรียบเจ้าอยู่ เจ้ายังจะเชื่อเล่นไปกับเขาอีก! เจ้าหมูโง่!

ซาโหวตันหันหลังให้เขาจึงไม่เห็นสายตาดักเตือนของเขา แต่จู่จู่กลับมองเห็นชัดถนัดตา จึงตัดสินใจไม่พูดเรื่องนับญาติต่ออีกทันที

ซาโหวตันรู้สึกว่าคุณสมบัติของพวกเขาทั้งนางเข้าใกล้กันเป็นก้าวใหญ่ หลังจากดีใจก็พลันนึกถึงเรื่องเป็นงานเป็นการได้ "อา! ยังมีชาวที่สามอยู่อีก ศิษย์น้องจู่จู่อยากฟังหรือไม่"

ชาวที่สามนี้กลับเกี่ยวข้องกับ 'บัวสมุทรวรอลกลิ่นน้ำแข็ง' ที่ราชินีเทพหยกพิสุทธ์ในตำนานผู้มีนามจริงว่าเอาเจียวท่านนั้นได้ปลุกเอาไว้

"หลายวันก่อนพวกเรา เจอคลื่นได้น้ำพัดไปถึงชายขอบทะเลนอก จึงได้เห็นแสงเรืองรองจากบัวสมุทรวรอลกลิ่นน้ำแข็งขณะบานสะพรั่งเข้าทว่าดูเหมือนบริเวณนั้นจะมีปีศาจทะเลที่ร้ายกาจยิ่งยวดปรากฏตัวอยู่ผลุบโผล่ พวกเด็กๆ ทานรับพลังกดดันขนาดนั้นไม่ไหวจึงรีบแล่นกลับมาโดยไม่กล้าอยู่ดูนาน พวกข้าพี่น้องกับพวกผู้เฒ่าสกุลตันเคยหารือกันแล้วว่าแม้บัวสมุทรวรอลกลิ่นน้ำแข็งนั้นจะเคลื่อนที่ไปไม่เป็นหลักแหล่ง แต่ตามการคำนวณกระแสน้ำในทะเลของพวกข้าน่าจะยังรู้ตำแหน่งคร่าวๆของมันได้เป็นเวลาสามเดือน หลังจากสามเดือนผ่านไป มันก็จะหายไปจากทะเล หากต้องการหามันอีกครั้งไม่รู้ต้องรอนานเพียงใด" ซาโหวตันพูดพลางถอนอกถอนใจ

อันที่จริงผู้อาวุโสสกุลตันไม่ได้สั่งให้บอกข่าวเรื่องนี้ เวลานั้นเขียนชื่อเทียนบุกมาถึงตรงหน้าแล้ว นอกจากเรื่องเกี่ยวกับความมอยู่รอดปลอดภัยของจู่จู่และสกุลตันแล้ว พวกเขาไหนเลยจะมีแคใจพูดถึง

เรื่องอื่นอีก ทว่าซาไหวตันคิดอยากเอาใจศิษย์น้องหญิงโหมงามนางนี้ถึงได้หยิบเรื่องนี้ออกมาบอก

บัวสมุทรवलกลินน้ำแข็งเป็นสมุนไพโรหิตชันเกล้า จูจุ่มจะรู้ว่ามิมูลค่าสูงเพียงไร หากแต่ยามนี้ไม่มีเรื่องใดสำคัญไปกว่าการช่วยเหลือผู้อาวุโสออกมาให้ได้โดยปลอดภัย ดังนั้นจูจึงเพียงแต่แตกตื่นดีใจอยู่ชั่วครู่ จากนั้นก็วางเรื่องนี้ไว้ด้านหลังชั่วคราว

เนื่องจากมีซาไหวตันที่คุ้นเคยกับทะเลเหนือนำทาง ขากลับพวกเขาจึงใช้เวลาสั้นกว่าซาไปมาก เพียงสามสี่ชั่วยามก็กลับมาถึงจุดจอดเรือบริเวณวิเศษแล้ว

หลินเจิ้นจินได้รับสารจากกระเป๋บินของอินจื่อจางแล้วกับบอกข่าวที่เยียนซือเทียนจะเล่นงานเกาะอินหยางต่อปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่สามท่านที่รั้งอยู่บนเรือรบวิเศษ

ไม่กี่เดือนก่อนเยียนซือเทียนเพิ่งจะสร้างความวุ่นวายใหญ่หลวงที่เมืองฉงอู่ แม้แต่เจดีย์อุลันก็ยังหวัดจะถูกเขาทำลาย ฤทธิ์เดชของไฟสวรรค์สามชนิดนั้นหลินเจิ้นจินที่อยู่ภายในเจดีย์ไม่ได้สัมผัสรับรู้ ส่วนปรมาจารย์จ๋าหัวก็ปิดด่านกักตัว ไม่ได้เผชิญกับมันเช่นกัน หากแต่ปรมาจารย์จินชั้นและปรมาจารย์จีเสียดกลับเคยได้เห็นอยู่ไกลๆ พุดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาก็ยังคงนึกเสียดสันหลังวาบ พอได้รับข่าวจึงรีบเรียกศิษย์ที่ออกไปข้างนอกกลับเรือมาทั้งหมดทันที โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่ไปเกาะอินหยางกลุ่มนั้น

เคราะห์ดีที่พวกตีฉานซึ่งพาศิษย์ชั้นสร้างฐานร่วมทางไปด้วยไม่น้อย จึงถูกพวกเขาถ่วงให้เดินทางช้าลง ยังไม่ทันไปถึงเกาะอินหยางก็ได้รับข่าวและวกกลับมาแล้ว

ระหว่างนั้นพวกปรมาจารย์จีนชั้นกับปรมาจารย์จีเสี๋ยก็ได้หารือกัน ตัดสินใจส่งคนไปแจ้งข่าวให้คนของวังไท่ชวีแห่งเกาะอินหยางเตรียมการ ป้องกันแต่เนิ่นๆ

แม้ว่าบนเกาะจะมีต้นเหอฮวนหมื่นปีคอยคุ้มครอง แต่เยียนซือเทียน ที่มีไฟสวรรค์สามชนิดรวมพลังกับชุดันหงที่ชำนาญวิชาพิษก็มีอาวุธเบา ได้เด็ดขาด

ซาไห่หวตั้นเห็นอาการบาดเจ็บของน้องชายทรงตัวแล้ว อีกทั้งมีจูจวอคอยดูแล จึงออกไปยังบริเวณเกาะอินหยางเพื่อส่งข่าวด้วยวิธีการพิเศษ เฉพาะเผ่าฉลามเงิน ให้ฉลามเงินในน่านน้ำบริเวณนี้ไปสืบหาที่อยู่ของ ผู้อาวุโสสกุลตันรวมถึงความเคลื่อนไหวของผู้ฝึกตนแคว้นตันกลุ่มนั้น

จูจวอทางหนึ่งรอดคอยด้วยความร้อนใจ อีกทางหนึ่งก็ลงเอยว่าจะเปิดเผยตัวตนเพื่อขอความช่วยเหลือจากปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่แห่ง สามสำนักใหญ่ที่อยู่บนเรือดีหรือไม่

อาการบาดเจ็บของราชาฉลามเงินทั้งสองต้องใช้เวลาอย่างน้อย สิบวันกว่าจะฟื้นตัวสมบูรณ์ อาศัยแค่ตนเองกับอันจื่อจาง การจะช่วยพวก ผู้อาวุโสออกมาจากเงื้อมมือผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่หลายคนถึงมีศิลา มายาช่วยอยู่ก็มีความหวังเลือนรางนัก ถ้าเกิดถูกฝ่ายตรงข้ามพบเข้าแล้ว ตอบโต้กลับมา นางก็ไม่กล้าจะจินตนาการถึงผลที่จะตามมาเลย

ทว่าถ้าร่วมมือกับสามสำนักใหญ่ก็ดูเหมือนเป็นการละเมิดคำปฏิญาณ สาบานของบรรพบุรุษอีก... จูจวอลังเลชั่วครู่ สุดท้ายก็ตัดสินใจจะทำด้วย ตัวเอง นางมีไฟสวรรค์คุ้มกาย ตบะก็สูงกว่าคนทั้งหมดบนเรือ ขอเพียง เตรียมการให้ดีกว่าจะไม่ต้องกลัววิชาพิษของชุดันหง พวกคนไปมากกลับ

จะเป็นการยุ่งยากแทน

ส่วนเยียนซือเทียนนั้น ในเมื่อเขาต้องการจะเล่นงานเกาะอินหยาง ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะนำตัวพวกผู้อาวุโสสกุลตันติดไปข้างกายด้วย ขอเพียงนางสืบข่าวจนรู้ชัดแล้วก็จะสามารถหลบเขาไปช่วยคนได้

จะดีที่สุดหากชูตั้นหงกับเยียนซือเทียนมุ่งหน้าไปเล่นงานเกาะอินหยางด้วยกัน ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ที่เหลือนั้นนางจัดการได้ง่ายกว่ามาก

จูจฺยีนอยู่บนกราบเรือเพียงลำพัง มองดูน้ำแข็งขาวสะอาดสุกใส แวววาวได้ทั้งฟ้ายามราตรีพลางขบคิดใคร่ครวญถึงสถานการณ์ที่ดีที่สุด และเลวร้ายที่สุด รอเพียงข่าวจากฉลามเงินในอาณัติของซาไห่ตัน

จูจฺยีนค่อยๆ เก็บสายตากลับมาและพบว่าเบื้องหน้าไม่ไกลมีเงาร่างคู้นตากำลังพึงกราบเรือมองที่ไห่ลักที่บนทะเลใหญ่ด้วยท่าทางใจลอย เหมือนกับตนเองอยู่เช่นกัน

คนผู้นั้นมีร่างผึ่งผายสะอิดสะเอ้ง แขนเสื้อกว้างพลีวสะบัดท่ามกลางลมทะเล ดูเลือนรางล่องลอยราวกับเป็นเซียนได้แสงจันทร์ คล้ายว่าแค่เสี้ยวเวลาถัดไปก็จะลอยหายไปกับสายลม เขาก็คือศิษย์พี่รองของนางจี้โยวู่

ปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่ไม่กี่ท่านบนเรือเรียกให้ผู้อาวุโสชั้นหลอมรวมส่วนใหญ่ไปร่วมหารือเรื่องที่เยียนซือเทียนปรากฏตัวขึ้นกะทันหัน ถ้าเป็นอย่างที่ผ่านมา เวลาเช่นนี้จี้โยวู่จะต้องอยู่ที่นั่นด้วย หากแต่วันนี้เขากลับวางตัวอยู่นอก เล่นมารับลมบนดาดฟ้าเรือเพียงคนเดียว ผิดปกติเกินไปแล้วจริงๆ

จู่จู่ก็ถึงท่าที่พิกุลในระยะนี้ของเขา อีกทั้งคู่เหมือนว่าทิศทางที่เขา
มองไปยามนี้จะเป็นทิศทางของเกาะอินหยางพอดี นางจึงถามออกมา
ตรงๆ อย่างอดไม่อยู่ "ศิษย์พี่รอง ท่านเคยไปเกาะอินหยางหรือ"

จี้โยวกุ้ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ไม่สังเกตเห็นโดยสิ้นเชิงว่าจู่จู่ก็อยู่
ไม่ไกลจากเขา ครั้นได้ยินคำถามนี้กะทันหันก็ตอบออกไปโดยไม่ทันคิด
"ท่านแม่ข้าเคยเป็นผู้อาวุโสของวังไท่ซวี"

"อ้อ?" อันที่จริงพวงจู่จู่ได้มานานแล้วว่าจี้โยวกุ้่อ่าจะมีความสัมพันธ์
บางอย่างกับเกาะอินหยาง เพียงไม่ได้เอ่ยปากถามก็เท่านั้น ก็เหมือนกับ
เรื่องความเป็นมาของนางกับอันจื่อจางที่อันที่จริงนอกจากสื่ออึ้งลวี่ที่
สมองข้าเป็นพิเศษแล้ว ในใจตีฉันทึ่งกับจี้โยวกุ้่ต่างก็สันนิษฐานคาดเดา
ได้ เพียงแต่ไม่เคยเป็นฝ่ายซักไซ้ไต่ถาม

ครั้นหลุดตอบออกไปแล้วจี้โยวกุ้่ถึงได้สติกลับมา พบว่าข้างกาย
ตนเองคือจู่จู่ก็ยิ้มน้อยๆ ก่อนว่า "เด็กขนาดนี้แล้วโฉนศิษย์น้องเล็กจึงยัง
ไม่ไปพักผ่อนอีก กังวลเรื่องเยียนซือเทียนหรือ"

จู่จู่ยกหน้าไม่พูดอะไร

จี้โยวกุ้่ซึ่งใจอยู่ชั่วครู่ก็พลันลดเสียงเอ่ยถาม "ศิษย์น้องเล็ก แถวนี้อะไร
คนหรือไม่"

จู่จู่หันไปเล็กน้อย ปล่อยจิตออกสัมผัสผืนดินอยู่ชั่วครู่ก็ส่ายหน้าตอบว่า
"ไม่มี"

จี้โยวกุ้่จึงพูดด้วยสีหน้าจริงจัง "ศิษย์น้องเล็กมาเพื่อหาไฟสวรรค์ใช่
หรือไม่"

จู่จู่มองเขาด้วยความตกใจ นางเคยบอกเรื่องที่น่าต้องการมาตาม

หาไฟฟ้าพิสุทธิ์น้ำพุสุขาวดีที่ทะเลเหนือแก่นี่จื่อจางเพียงคนเดียว แม้แต่กับหลินจิ้นจิ้นก็ไม่เคยเอ่ยถึง แล้วศิษย์พี่รองรู้ได้อย่างไรกัน!

"เช่นนั้นข้าก็เดาถูกแล้ว ข้าเองก็ได้รับมาโดยบังเอิญว่าลี้กลงไปได้เกาะอินหยางมีเปลวไฟร้ายกาจอยู่ชนิดหนึ่ง เมื่อก่อนไม่รู้ว่าเป็นอะไร แต่หลังจากได้เห็นพลาณภาพและกลืนอายุของไฟเซียนอายุวัฒนะแล้ว นึกย้อนกลับไปก็พอจะรู้ว่าน่าจะเป็นไฟสวรรค์ชนิดหนึ่งเช่นกัน" จีโยวกู่อธิบาย

จู่จู่ถอนลมหายใจน้อยๆ ด้วยความโล่งใจก็ได้ยินจีโยวกู่พูดอีกว่า "เมื่อใดที่เจอเรื่องลำบากก็อย่าลืมน่ายังมีศิษย์พี่อย่างพวกข้าอยู่ แม้ว่ากำลังความสามารถของพวกข้าในยามนี้จะไม่ไ้แข็งแกร่งอะไรนัก แต่ก็ยังช่วยออกความคิดหาวิธีให้เจ้าได้ เอาชนะศัตรูด้วยกำลังไม่ได้ก็ต้องพิชิตด้วยปัญญา ต่อให้เป็นคู่ต่อสู้ระดับเยียนซือเทียนก็เชื่อว่าจะไม่อาจเอาชนะได้เลย"

"ขอบคุณศิษย์พี่รอง" จู่จู่ส่ายมุก จีโยวกู่คาดเดาเรื่องราวได้เยอะมากแล้วแท้ๆ แต่กลับเลือกจะยืนอยู่ข้างนางโดยปราศจากความลังเลเหมือนกันกับอันจื่อจาง ต่อให้ต้องเผชิญหน้ากับศัตรูแข็งแกร่งที่น่าหวาดผวาก็อย่างรัชทายาทแคว้นตันก็ไม่ระย่อ

"ทะ...ท่านเองก็เหมือนกัน ถึงมีบางเรื่องท่านไม่สะดวกใจจะพูดกับพวกข้าก็สามารถพูดกับศิษย์พี่สามได้!" จู่จู่ว่า

รอยยิ้มบนหน้าจีโยวกู่ชะงักค้าง จู่จู่พูดแทงใจของเขาโดยไม่ตั้งใจ บางเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่เขาไม่รู้ว่าจะพูดกับสื่ออิงลืออย่างไร...

รอลอย่างร้อนรุ่มกระวนกระวายมาทั้งคืน เช้าตรู่วันต่อมาก็มีข่าวจาก
 ธนาคารในที่สุด ยืนยันว่าเหล่าผู้อาวุโสสกุลตันน่าจะอยู่บนเกาะเล็ก
 ไร้ชื่อเกาะหนึ่งที่อยู่ห่างจากเกาะอินหยางไปห้าร้อยลี้ พร้อมกับนั้นพวก
 ธนาคารก็ส่งข่าวดีมาด้วยว่าดูเหมือนเยียนซือเทียนกับชูตันหงจะไม่อยู่
 บนเกาะ

พวกเขาจะไปเล่นงานเกาะอินหยางแล้ว เรื่องนี้ถือเป็นข่าว
 น่ายินดีที่สุดสำหรับจู๋ นางทางหนึ่งขอให้หาใหว่ตันสั่งให้ธนาคารจับตาดู
 ความเคลื่อนไหวทางด้านนั้นต่อไป อีกทางก็เริ่มเตรียมแผนการของ
 ตนเอง พร้อมกับนั้นก็ให้เขาปิดข่าวนี้ต่ออันจื่อจาง

นางคิดจะแอบออกเดินทางไปช่วยคนที่เกาะเล็กไร้ชื่อในคืนนี้

คนจากสามสำนักใหญ่บนเรือก็ตัดสินใจแล้วเช่นกันว่าจะหยุดทัพ
 รอดูสถานการณ์กันก่อน ประมาจารย์อย่าหัวกับประมาจารย์จิ้นขึ้นไปดูเกาะ
 อินหยางด้วยตัวเอง ยามกลับมาก็มีสีหน้าเคร่งเครียด

ได้รู้ว่าจู่ๆ เยียนซือเทียนก็มาปรากฏตัว หนทางที่ปลอดภัยที่สุดคือ
 กลับลำเรือไปจากสถานที่ที่มีปัญหานี้เสียเดี๋ยวนี้ ประมาจารย์จิ้นกำหนด
 ใหม่ทั้งสี่คนบนเรือรวมพลังกันยังไม่แน่ว่าจะต้านทานอำนาจของไฟ
 สวรรค์สามชนิดได้ นับประสาอะไรกับยังมีนักปรุงพิษชั้นแปดชั้นยอดอย่าง
 ชูตันหงอยู่อีกคน เกิดพลั้งพลาดไม่ระวัง การที่คนทั้งหมดจะฝังร่างอยู่ที่
 ทะเลเหนือก็ไม่ใช่เรื่องแปลกเลย

ทว่าแค่ได้ยินข่าวไม่กี่ข่าวจากราชาธนาคารสามสำนักใหญ่ก็แผ่น
 หนีเสียแล้ว ถ้าเกิดข่าวไม่เป็นความจริง เช่นนั้นก็มิใช่ขายน้าในระดับ
 ธรรมดาเลย หากลือกันออกไป กลุ่มพันธมิตรแคว้นซู่จะยังมีบารมีความ

น่าเชื่อถืออะไรให้พูดได้อีก ดังนั้นรอรอดูสถานการณ์ให้ชัดเจนก่อนค่อยว่ากันจะดีกว่า

เขียนชื่อเขียนต้องการเล่นงานเกาะอินหยาง บนเกาะมีต้นเหอฮวนหมื่นปีอยู่ ใ้ว่าเขาจะลงมือสำเร็จได้ง่ายๆ คราวก่อนเขาบุกโจมตีเจดีย์อุ่เสิน สุดท้ายถูกผู้อาวุโสใหญ่แห่งสามสำนักใหญ่รวมพลังกันโจมตีจนบาดเจ็บ ต่อให้มียาลูกกลอนดีเพียงไรก็ต้องใช้เวลาอย่างน้อยครึ่งปีกว่าจะฟื้นตัวโดยสมบูรณ์ นี่เขายังไม่หายดีก็วางแผนจะขึ้นเกาะอินหยาง ถือว่าเสี่ยงอันตรายนัก

ดีไม่ดีเกิดเขาได้รับบาดเจ็บหนักอีกครั้งจากแผนการเล่นงานเกาะอินหยาง ถึงเวลานั้นสามสำนักใหญ่อาจจะได้ประโยชน์จากการที่อีกสองฝ่ายสู้กัน ฉวยโอกาสนี้กำจัดหอกข้างแคร่เล่มใหญ่นี้ทิ้งก็เป็นได้!

ปรมาจารย์ย่าหัวกับปรมาจารย์ไม้เก๋ท่านที่เหลือต่างส่งกระบี่บินกลับไปขอกำลังเสริมจากสำนักตนทันที จากนั้นก็ส่งบิโจรขอให้เรื่องราวดำเนินไป

คืนนี้ไร้จันทร์ ภายได้แสงดาวอ่อนจาง ผีวทะเลดูสงบนิ่งผิดปกติ อย่างเห็นได้ชัด

เมื่อจู่จู่แน่ใจว่าพวกศิษย์พี่ปิดด่านบำเพ็ญตนอยู่ภายในห้องแล้ว นางก็ใช้คิลามายาอำพรางกลืนอายุไว้แล้วพาลูกหมู่ไปหาซาโหว่ตันเพียงลำพัง ทั้งสองแอบลงทะเลจากด้านหนึ่งของเรือรบพิเศษ ฉลามเงินตัวใหญ่ตัวหนึ่งได้รออยู่แล้ว

แม้ว่าอาการบาดเจ็บของซาโหว่ตันจะยังหนักอยู่ แต่ก็ดีขึ้นกว่าเมื่อก่อนมากแล้ว เขาพาจู่จู่ขึ้นนั่งบนหลังฉลามเงิน เตรียมตัวจะออก

เดินทางไปเกาะเล็กไร้ชื่อแห่งนั้น

จับพลันนั้นตรึงหน้าก็มีเงาคนวาบผ่าน อันจื่อจางยืนหน้าดำคร่ำเคร่ง
อยู่บนน้ำแข็งขนาดยักษ์ ขวางอยู่ด้านหน้าพวกเขา

จู่จู่ถูกทำให้ตกใจจนเกือบจะลื่นตกจากหลังฉลามเงินลงทะเล แต่
ทว่าเรื่องน่าประหลาดใจไม่ได้มีเพียงเท่านี้

"ศิษย์น้องเล็ก ดึกดื่นเที่ยงคืนแล้วออกไปหาของกินคนเดียวจะไม่
น้ำใจเกินไปแล้วกระมัง" เสียงฮึดฮัดของตี่ฉานซังดังมา

"ข้าหลังคิดว่าศิษย์น้องเล็กเป็นคนรักษาคำพูดเสียอีก" ในรอยยิ้ม
ของจีโยวก็มิแวไม่พอใจฉายออกมาอย่างชัดเจน ความหมายย่อมจะสื่อ
ถึงเรื่องที่เมื่อคืนก่อนจู่จู่เพิ่งจะรับปากว่ามีเรื่องอะไรก็จะมาขอให้พวก
ศิษย์พี่ช่วยเหลือ วันนี้กลับแอบลอบออกไปคนเดียว

สื่ออึ้งลวเองก็ตัดพ้อว่า "จู่จู่เจ้ามีความลับแล้วไม่ยอมบอกข้า!" นาง
หลังคิดว่าพวกนางแม้มิใช่พี่น้องแท้ๆ แต่ก็ดีกว่าพี่น้องแท้ๆ เสียอีก!

อันจื่อจางเห็นกายมายกมือเชกศีรษะนางทีหนึ่ง จู่จู่ยังไม่ทันได้
ร้องเจ็บ ข้าไหวตันก็ประท้วงขึ้นมามากอย่างเหลืออดเสียก่อน "นี่ๆ ศิษย์
น้องหญิงของข้าเป็นเด็กสาวที่งดงามถึงเพียงนี้ เจ้ายกมือเชกนางได้
อย่างไร เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าอะไรคือรักหยกถนอมบุปผา!?"

ตี่ฉานซังได้ยินแล้วก็อดจะเหลืออกตาใส่เขาไม่ได้ ที่แท้ราชาฉลามเงิน
ผู้นี้ก็เป็นพวกมีปัญหาเรื่องมุมมองความงามเช่นกัน จริงสิ! คราวก่อน
จึงจอกมายาก็เคยบอกว่าจู่จู่เป็นคนงาม ดูทำผู้ฝึกตนปีศาจคงจะมีสายตา
ไม่เหมือนมนุษย์ ศิษย์น้องเล็กถึงได้เป็นสาวงามผู้เป็นหนึ่งในได้ห้ำและ
เนื้อหอมอย่างมากในสายตาของผู้ฝึกตนปีศาจ!

คงมิใช่ว่าอันที่จริงศิษย์น้องสี่ก็เป็นผู้ฝึกตนปีศาจเหมือนกันกระมัง
ที่ฉานซ่งให้หนักสงสัยขึ้นมาอย่างหนัก

จู่จวินมือไปจับแขนเสื้ออื่นจื่อจางพลางว่า "ข้าไม่ได้คิดจะฝืนกำลัง
ทำอะไร ข้าเพียงแต่อยากไปดูสถานการณ์ ถ้าไม่ไหวข้าก็จะหนีออกมา"
นางมีไฟสวรรค์อยู่ในมือ เมื่อรวมร่างกับลูกหมึกก็มีตะขันทันกำเนิดใหม่ช่วงปลาย
หากต้องการหนี ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั่วไปยอมขวางนางไม่อยู่

จื่อโยกไม่เสียเวลาพูดอะไรไร้สาระอีก หันไปกล่าวกับราชาฉลามเงิน
"รบกวนท่านนำทางด้วย" พวกเขาแอบหนีออกมาภายใต้หนังตาของ
ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ ถ้าไม่อยากถูกคนพบตัวแล้วโดนบ่นว่าก็ต้องไป
จากบริเวณเรือรบพิเศษเดี๋ยวนี้

ซาโหว่ตนเองก็เป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา เดิมทีเขาารู้สึกว่าจู่จวิน
เพียงแม่นางน้อยไร้ตะบะ ถึงจะมีหมูปั่นไฟได้คอยช่วย แต่ความเป็นไปได้ที่
จะช่วยคนสำเร็จก็น้อยนัก มีผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมไปเพิ่มสักสามสี่คนก็ดี
กว่าไม่มีเลย

ด้วยเหตุนี้จึงทำสัญญาณมือง่ายๆ ฉลามเงินหลายตัวก็โผล่ขึ้นมา
จากทะเลอย่างไร้สุ้มเสียง คนหนึ่งนั่งหนึ่งตัว มุ่งหน้าไปสู่เกาะไร้ชื่อ

ตั้งแต่ต้นจนจบพวกเขาไม่ได้ปล่อยกลืนอายุหรือใช้พลังฤทธิ์
ใดๆ แม้แต่นิดเดียว คนทั้งหลายบนเรือจึงไม่รู้เลยว่าพวกเขาแอบออกไป
มีเพียงจู่จวินเหวี่ยงที่กลางดึกไม่มีอารมณ์จะบำเพ็ญตนตัวยังนอนไม่หลับที่
เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ในสายตาจากริมกราบเรือ

สองฝ่ายอยู่ห่างกันมาก นางไม่ได้ยินว่าพวกเขาพูดอะไรกัน หาก
แต่พวกเขาปิดบังคนทั้งหมดออกเดินทางตามฉลามเงินไปอย่างเป็น

ความลับจะต้องไม่ใช่เรื่องเล็กแน่นอน นางซึ่งใจอยู่ชั่วครู่ก็ตัดสินใจว่าถ้า
ฟ้าสาแล้วยังไม่มีข่าวคราวของพวกเขาก็จะไปบอกให้หลินจิ้นจินทราบ
คนอื่นนั้นช่างเถอะ แต่นางไม่อยากจะให้อื่นจ้องจายเป็นอะไรไปเพราะ
จู้

ทะเลเหนือเป็นบ้านของฉลามเงิน พวกมันหลับตาก็ยังแหวกว่ายได้
อย่างอิสระ เมื่อม่านราตรีเคลื่อนคล้อยลงเข้าสู่วันใหม่ พวกจู้ก็มาถึง
บริเวณเกาะเล็กไร้ชื่อแห่งนั้น

ตลอดทางจี้โยวู่ได้ทำความเข้าใจกับสถานการณ์จนกระจ่างแล้ว
จึงได้เตรียมแผนการช่วยคนหลบหนีเอาไว้หลายแผน

ผู้อาวุโสสกุลตันที่ถูกจับมามีทั้งหมดสี่คน ตามข่าวที่ฉลามเงิน
สืบมา บนเกาะมีผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่รับหน้าที่เฝ้าค่ายที่พักอยู่สองคน
และมีผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานอยู่อีกแปดคน ดูท่าทางพวกเขาน่าจะเป็นพวก
ที่คอยสืบหาข่าวและคอยจัดการงานจิปาละให้ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่

เขียนชื่อเขียนต้องการเล่นงานเกาะอินหยาง แค่เขากับชูตันหง
ลงมือเพียงสองคนก็พอแล้ว มีคนมากกว่านี้ก็ได้ช่วยอะไรนัก

ตามคำบอกของซาไห่ตัน ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ที่ราชวงศ์แคว้น
ตันส่งมาเดิมที่มีสี่คน แต่สองคนถูกพวกเขาพี่น้องกับผู้าวุโสสกุลตัน
ร่วมมือกันฆ่าตายที่เกาะอินซาแล้ว ที่พวกเขาสองฝ่ายได้เจอกันเป็นเรื่อง
เห็นความคาดหมายจริงๆ ก่อนหน้านั้นเขียนชื่อเขียนไม่รู้เลยว่าผู้อาวุโส
สกุลตันถึงกับหลบซ่อนตัวอยู่ในทะเลเหนืออันเว้งว่างนี้

จี้โยวู่สันนิษฐานว่าผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสี่คนนี้มาเตรียมหนุ่

ช่วยเขียนชื่อเขียนกับชู้ตันหงหลังจากเกิดเรื่องเจ็ยอู่เส้นเมื่อคราวก่อน
สุดท้ายถ้ามิใช่เขียนชื่อเขียนจัดเตรียมคนไว้คอยหนุนช่วย เกรงว่าคงได้
ตายอยู่ในแคว้นอยู่แล้ว ปฏิบัติการครั้งนี้เสี่ยงอันตรายไม่แพ้ครั้งก่อน
ดังนั้นเขาไม่มีทางทุ่มออกไปหมด

ที่นี้อยู่ห่างจากเกาะอินหยางเพียงห้าร้อยลี้ ตำแหน่งก็เหมาะสมแก่
การให้ทหารลับกลุ่มนี้ซุ่มซ่อนตัว

เกาะเล็กไร่ชื่อมีขนาดเล็กจริงๆ กวาดมองทีเดียวก็มองเห็นได้แทบ
ทั่วทั้งเกาะ อันที่จริงมันก็เป็นแค่โขดหินที่เรียงรายติดต่อกันเท่านั้น เวลา
นี้ที่กลางกลุ่มโขดหินมีเตาหลอมโอสถขนาดใหญ่ยักษ์อยู่ใบหนึ่ง ตามข่าว
ที่ฉลามเงินสืบมา พวกผู้อาวุโสน่าจะถูกขังอยู่ภายในเตาหลอมนี้

ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสองของราชวงศ์แคว้นตันนังขัดสมาธิอยู่
นอกเตาหลอม ด้านล่างเตาหลอมมีช้ายอาคมซุ่มนุ้มเพลิงอยู่ ดูแค่นี้ก็รู้
แล้วว่าเขียนชื่อเขียนเองก็ระแวงว่าจะมีใครกลับมาช่วยผู้อาวุโสหลุดตัน
ทั้งสี่ไป ดังนั้นทันทีที่พบความผิดปกติ ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสองที่
รับหน้าที่เฝ้าพวกเขาก็จะเปิดการทำงานของช้ายอาคม เผาผู้อาวุโสทั้งสี่
ให้ตายทั้งเป็นอยู่ในเตาหลอม!

ใจของมารร้ายตนนี้โหดเหี้ยมอำมหิตไม่เคยเปลี่ยนแปลงจริงๆ

ตามแผนเดิมของจู่จู่ นางจะให้ฉลามเงินสร้างความเคลื่อนไหวให้
เหมือนมาช่วยคนล่างแคว้นเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ฝึกตนชั้นกำเนิด
ใหม่ทั้งสอง จากนั้นนางก็จะปล่อยลูกหมูเข้าไปดูสถานการณ์ภายในเตาหลอม
ให้แน่ชัดก่อนค่อยหาโอกาสลงมือ

ตอนนี้มีพวกศิษย์ที่ช่วยเหลือ แผนการถูกปรับเปลี่ยน ลูกหมูยังคง

ทำหน้าที่เดิม แต่จียวกู่จะอาศัยจังหวะขณะวุ่นวายแอบลอบเข้าไปทำลาย
ข่ายอาคมชุมนุมเพลิงที่ด้านล่างเตาหลอมด้วย

ส่วนสี่อั้งลี้จะอาศัยพลังจากศิลามายา ใช้วิชาลวงตาประสาน
งานกับขลามเงินรวมถึงอินจื่อจางและตี่ฉานซัง พยายามสร้างความ
วุ่นวายพร้อมกับหาโอกาสฆ่าผู้ฝึกตนขั้นสร้างฐานทั้งแปดคนบนเกาะทั้ง
เพื่อไม่ให้มีคนมาขัดขวางขัดขวางเวลาพวกเขาช่วยคน

รอลูกหมูตรวจสอบยืนยันสภาพของเหล่าผู้อาวุโสแล้ว พวกเขาค่อย
ตัดสินใจว่าจะช่วยพวกผู้อาวุโสออกมาอย่างไร

ราชาขลามเงินขมวดคิ้วมองฟ้าอยู่พักใหญ่ก็พลันพูดขึ้นว่า "ไม่ต้อง
ใช้วิชามายาให้ยุ่งยากแล้ว อีกครึ่งชั่วโมงแบบนี้จะมีพายุใหญ่ ถึงเวลา
นั้นพวกเจ้าก็หาจังหวะกระทำการได้ ทว่าพวกเจ้าต้องเตรียมใจให้ดี พายุ
บนทะเลมิใช่เรื่องเล่นๆ!"

เมื่อพายุก่อตัวขึ้น สภาพบริเวณนี้จะโกลาหลอลหม่าน พวกเขาจะ
ทำอะไรก็สะดักตาย

ระหว่างที่รอคอยด้วยความร้อนใจ ลมทะเลก็ค่อยๆ พัดแรงขึ้น เพียง
ชั่วครู่เมฆดำน้ำไม่ถ้วนก็รูกันมาจากขอบฟ้า ไม่นานก็บดบังดาวเดือน
ไว้สิ้น ฟาดินเหลือเพียงความมืดมิดจนยกมือมองไม่เห็นนิ้ว

เสียงลมค่อยๆ หยุดลง กลางท้องฟ้ามีแสงเงินสายหนึ่งปรากฏวาบ
เสียงฟ้าร้องครืนครืนพลันดังขึ้น เม็ดฝนใหญ่เท่าเมล็ดถั่วเหลืองโปรยปราย
ลงมาจากท้องฟ้า ท้องทะเลพลันมีคลื่นโหมซัดสาดปั่นป่วนเหมือนน้ำที่
เดือดพล่านในโถปิด

เสียงฟ้าร้อง เสียงฝน เสียงคลื่นที่สาดกระทบบอย่างบ้าคลั่ง และ

เสียงลมหวีดหวีดดังรวมกัน อากาศพบบ้าคลั่งของฟ้าดินนี้แม้แต่ผู้ฝึกตน
ชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสองที่นั่งอยู่หน้าเตาหลอมโอสถก็ยังอดจะครั่นคร้าม
ขึ้นมารำไรไม่ได้

ผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานที่เฝ้าอยู่มุมตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะคนหนึ่ง
มองเห็นกับตาว่าน้ำแข็งใหญ่ยักษ์สองก้อนบนทะเลห่างไปไม่กี่ลูกถูกคลื่น
พัดกระแทกกันอย่างแรงจนเกิดคลื่นยักษ์สูงลิบกว่าจิ้งกืตกใจจนปาก
อ้าตาค้าง

ท่ามกลางแสงสายฟ้าที่แลบแปลบปลาบ ใบหน้างามเข้ายวนพลัน
ปรากฏขึ้นตรงหน้าอย่างไร้ผู้มั่งเสียง ผู้ฝึกตนคนนั้นอึ้งไป นึกถึงปีศาจสาว
ในทะเลในตำนานขึ้นมาอย่างห้ามตัวเองไม่ได้ น่าจะงดงามชวนหวั่นไหว
เช่นนี้กระมัง...

ความฉงนสงสัยในชั่วพริบตาของเขายังไม่ทันหายไปก็รู้สึกเย็น
บนคอ หายใจยังไม่ทันเต็มปอดก็หายใจหลังล้มลง หอกทองแหลมคมที่
เกิดจากพลังฤทธิ์เล่มหนึ่งแทงทะลุคอหอยเขา เขาถึงขนาดส่งเสียง
ครวญครางออกมาไม่ได้แม้แต่ครึ่งเสียงก็ตายคาที่แล้ว

หอกทองหายวับไปกลางพายุฝน สื่ออึ้งลือหลบเข้าม่านฝนอย่าง
รวดเร็วราวกับภูตพราย มุ่งไปหาเป้าหมายถัดไป

ทิศทางที่เหลือก็เกิดเรื่องลอบสังหารในทำนองเดียวกัน เพียงไม่นาน
ผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานทั้งแปดคนก็ถูกฆ่าตายอยู่กลางพายุฝนกระหน่ำอย่าง
ไร้ผู้มั่งเสียงโดยผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสองที่นั่งอยู่ตรงกลางเกาะหาได้
สังเกตเห็นความผิดปกติไม่

จากนั้นก็ถึงตาราชาฉลามเงินซาไหวตันออกโรงแสดง เขาชี้

ปีศาจฉลามเงินชั้นห้าปรากฏตัวอยู่กลางคลื่นลม ตะโกนอย่างดุร้ายว่า "โจรสลัดแคว้นตันโผล่หัวมาเดี๋ยวนี้! พวกเจ้าซ่าพี่น้องของข้ากับเด็กๆ ของข้าไปนับหมื่น วันนี้ข้าจะขอสู้ตายกับพวกเจ้า!"

ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสองขมวดคิ้ว ไม่เดินตามคำดำของซาโหวตัน แม้แต่น้อย

ซาโหวตันดำจมน้ำลายแห้งแล้ว ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่หนึ่งในนั้น ถึงได้พูดขึ้นอย่างเย็นเยียบ "ไม่ต้องพาล่มอะไรไร้สาระ จะสู้ก็มาสู้ตรงนี้ คิดจะล่อพวกข้าออกไปเพื่อช่วยตาเฒ่าพวกนี้? เจ้าเห็นว่าทุกคนโง่เง่าเท่าตุ่นเหมือนสัตว์เดรัจฉานอย่างพวกเจ้าหรือไร!"

ซาโหวตันเตือนจัดจนกลับกกลายเป็นหัวเราะออกมา "ดี! ในเมื่อพวกเจ้าจะเป็นเตาหัดหัว ข้าก็จะเอาบรรดาศิษย์ของพวกเจ้ามาระบายแค้นแทน!"

เขายื่นมือไปคว้าหนึ่งในศพผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานที่ถูกพวกสื่ออิงลี่ฆ่าตายขึ้นมาจากฉลามเงินที่นำมาส่ง ก่อนโยนไปทางผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสอง

ตัวเขาได้รับบาดเจ็บหนัก ยากจะใช้พลังฤทธิ์ ทว่าพละกำลังร่างกายของสัตว์ปีศาจเดิมทีก็น่าตกใจยิ่งยวด ศพศพนั้นพุ่งแหวกมานพนอนบเสียดลมหวีดแหลมตรงไปหาเตาหลอมยักษ์ด้านหลังคนทั้งสอง หากชนเข้าจริง ๆ เตาหลอมยักษ์คงไม่ถึงขนาดเสียหาย แต่เกรงว่าศพคงต้องแหลกละเอียดเป็นละอองเลือด

ผู้ฝึกตนทั้งสองหน้าเครียดขึ้นมา หนึ่งในนั้นสองมือประกบร่ายอาคม ตวาดลั่นไปทางศพที่ลอยมาใกล้ "นิ่ง!"

ความเร็วของศพข้างต้นที่ ลอยมาด้านหน้าไม่กี่จั้งก็หยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ จากนั้นก็เคลื่อนตกลงบนโขดหินด้านหน้าคนทั้งสองอย่างช้าๆ

มาเข้าร่วมปฏิบัติการครั้งนี้ได้ ถึงจะไม่ใช่บุคคลระดับยอดของราชวงศ์แคว้นตันก็ต้องเป็นศิษย์คนสำคัญที่พวกเขาเชื่อใจได้เต็มที่ แม้จะอยู่เพียงชั้นสร้างฐาน แต่ถูกฆ่าตายอนาถเช่นนี้ก็ทำให้ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสองต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความแค้นใจ

ชาโหวตันหัวเราะว่าด้วยท่าทางโอหังลำพองใจยิ่งยวด "ยังมีอีกเจ็ดคน พวกเจ้ารับให้ดีล่ะ!" พุดพलगยศพออีกหนึ่งชั้นมาขว้างออกไปอย่างแรง

ฉลามเงินตัวอื่นได้รับคำสั่งให้ชดน้ำแข็งยักษ์บนทะเลเข้าสู่ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสองบนเกาะไม่ให้หยุด โดยมีฉลามเงินชั้นห้าและชั้นหกเป็นผู้ร่ายอาคมและฉลามเงินตัวอื่นคอยสอดประสาน

จากเหตุการณ์ลับสนวนวายุไปหมด พวกน้ำแข็งนั้นช่างเถอะ แต่ผู้ฝึกตนทั้งสองไม่ยอมให้ศิษย์ของตนตายแล้วยังถูกทำลายศพเป็นผุยผง จึงไม่อาจไม่คอยรับศพที่ลอยมาเป็นระยะด้วยความระมัดระวัง แต่ถึงจะระมัดระวังอย่างไรก็ยังมีวายสมาธิหลุดไปเล็กน้อย

จีโยวกุ้อาศัยศิลามายารวมกับละอองน้ำจากบึงน้ำหนาวสร้างปรากฏการตัดขาดจากโลกภายนอก พาลูกหมูหลบผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสองไปได้เตาหลอมใหญ่ด้านหลังพวกเขา ก่อนโยนลูกหมูเข้าไปภายในเตาหลอม

สื่อ้อั่งลวี่รับผิดชอบใช้ละอองน้ำบึงน้ำหนาวสร้างปรากฏารขึ้นบริเวณใกล้ๆ จีโยวกุเพื่อสกัดกั้นจิตสำรวจของผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสอง

จะได้ให้เขามุ่งสมาธิไปที่การถอนทำลายข่ายอาคมชุมนุมเพลิงที่ได้เตาหลอม
เวลาที่ซาโหวตันจะสร้างความวุ่นวายได้มีจำกัด ถ้าผู้ฝึกตนชั้น
กำเนิดใหม่ทั้งสองตั้งสติได้ เพียงแค่สังเกตเห็นพิรุณแม้แต่ชนิดเดียวก็คง
เปิดการทำงานของข่ายอาคมชุมนุมเพลิงทันที ผู้อาวุธโสสกุลตันทั้งสี่
ข้างในเตาหลอมก็จะตายคาที่

ศิลาวิเศษก้อนยักษ์ที่วางอยู่ตรงกลางข่ายอาคมชุมนุมเพลิงผนึกไฟ
บรรลัยกัลป์ที่เกิดจากการผสมรวมกันของไฟสวรรค์ทั้งสามชนิดของ
เยียนซือเทียนเอาไว้ พอข่ายอาคมชุมนุมเพลิงทำงานก็จะปลดผนึกมันออก
เปลวไฟที่ระเบิดออกมานั้น ถึงจะเป็นผู้ฝึกตนชั้นมหายาน แต่ถ้าปราศจาก
การป้องกันใดๆ ก็ยังต้องถูกเผาตายทั้งเป็น นับประสาอะไรกับบรรดา
ผู้อาวุธโสสกุลตันที่มีตบะเพียงชั้นกำเนิดใหม่ อีกทั้งถูกคนใช้อาคมควบคุม
ตัวไว้

เวลาเร่งด่วนจวนตัว จีโยวถูกกลับไม่ลงลานแม้แต่บ่อย ชัดสมาธินั่ง
ตัวตรงอยู่ข้างข่ายอาคมชุมนุมเพลิง สิบนิ้วยึดอศิคำนวนมหาจุดสำคัญ
ในการทำลายข่ายอาคมอย่างรวดเร็ว โชคดีที่ก่อนหน้านี้เขาเคยได้ศึกษาค้นคว้า
ข่ายอาคมควบคุมไฟที่ราชาเทพไฟน้ำแข็งทิ้งเอาไว้ จึงนับว่ามีความ
รู้ต่อข่ายอาคมทำนองเดียวกันอยู่บ้าง

ที่ฉานซังกับอันจื่อจางหลบอยู่ในที่ลับ เตรียมพุ่งออกไปด้านศัตรู
อย่างสุดกำลังทุกเมื่อที่เกิดการเปลี่ยนแปลง

เกาะโซคินเล็ก ๆ ถูกพายุฝนกระหน่ำปกคลุมจนทั่ว ท่ามกลาง
ฟ้าแลบฟ้าร้อง ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสองกำลังต่อสู้คุมเชิงอยู่กับ
ฝูงฉลามเงินที่ซาโหวตันนำทัพมา ท่ามกลางความวุ่นวาย ภายในใจจู่

ว่างเปล่าล่องลอย ดวงจิตสื่อกับลูกหมู

ผ่านดวงตาของลูกหมู นาง 'มองเห็น' ผู้อาวุโสสกุลตันทั้งสี่ท่าน จับคู่นั่งหันหลังพิงกันอยู่ภายในเตาหลอม บนตัวพวกเขามีอาคมยับยั้งควบคุมที่เขียนชื่อเขียนรายได้ด้วยตัวเอง ทำให้พวกเขาพูดและขยับไม่ได้ ไม่อาจใช้พลังฤทธิ์ได้แม้แต่กระพริบเดียว

ภายในเตาหลอมมีพิชทาอยู่ทั่ว พอขายอาคมซุ่มนุมนเพลิงทำงาน ต่อให้ไฟบรรลัยกัลป์ยังไม่ทันเผาผู้อาวุโสเหล่านี้ตาย พิชพวกนี้ได้รับการกระตุ้นจากไฟก็เพียงพอที่จะทำให้ทั้งสี่ตายได้ในพริบตาอยู่ดี

จู่จมองดูจี้โยวูที่หนึ่งนั่งเียบรากับกำลังนั่งกรรมฐานพลางแอบภาวนาในใจ

ศิษย์พี่รอง ต้องอาศัยท่านแล้ว! ท่านต้องทำลายขายอาคมซุ่มนุมนเพลิงให้ได้ก่อนที่ผู้ฝึกตนชั้นก่าเนิดใหม่ทั้งสองจะพบเข้า...มิเช่นนั้นทุกอย่างก็จบกัน

แม้ว่าพวกอื่นจ้อจางล้วนมีตบะเพียงชั้นหลอมรวม แต่ก็มีวัดดูเขียนระดับล่างกันครบทุกคน มั่นใจว่าจัดการกับผู้ฝึกตนชั้นก่าเนิดใหม่สองคนได้สำเร็จแน่นอน หากแต่การฆ่าพวกเขาให้ได้ก่อนที่พวกเขาจะนึกคิดเปิดการทำงานขายอาคมซุ่มนุมนเพลิงนั้นกลับเป็นภารกิจที่เป็นไปไม่ได้ ถึงขนาดว่าถ้าพวกเขาจะหนีไปรายงานข่าวต่อเขียนชื่อเขียนกับซู่ตันหง พวกอื่นจ้อจางก็ไม่มีปัญญาขวางได้เช่นกัน

ดังนั้นพวกเขาจำต้องปฏิบัติการให้เร็ว จำต้องรับประกันความปลอดภัยของผู้อาวุโสทั้งสี่ให้ได้เสียก่อน

ซาไหวตันก่ากับควบคุมฉลามเงินกลุ่มใหญ่ให้ออกแรงก่อความ

วุ่นวายอยู่ทางด้านหน้า แต่กลับไม่อาจสร้างความเสียหายใดๆ ต่อผู้ฝึกตน
ชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสองได้เลย เพียงแต่ทำให้คนหงุดหงิดรำคาญใจเท่านั้น
ระหว่างนั้นผู้ฝึกตนทั้งสองก็ใช้จิตสำรวจตรวจสอบรอบด้าน แต่ไม่พบ
ความผิดปกติใดๆ ทว่าซาไหวตันเอาแต่ก่อวุ่นไม่หยุด กลับไม่ทำอะไร
มากไปกว่านี้ คนทั้งสองจึงนี้กระแวงขึ้นมาในที่สุด

ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ที่ผมเฝ้าหวดเคราล้วนเป็นสีขาวพูดกับ
สหายที่สวมชุดเกราะหนัง "ท่านจับตามองเดรัจฉานตัวนั้นไว้ ข้าจะไปดู
ตาเดมาพวกนั้น!"

ผู้ฝึกตนเกราะหนังพยักหน้า ผู้ฝึกตนผมขาวก็หันหลังกลับ เดินไป
ทางเตาหลอมยักษ์...

เวลาเดียวกันนี้เอง จีโยวูกู่ผ่อนลมหายใจออกมาช้าๆ ด้วยสองตา
เป็นประกาย แล้วเสียงร่ำร้อนของสืออั้งลวี่ก็ดังมาเข้าหู "มาแล้ว!"

ผู้ฝึกตนผมขาวทางหนึ่งปล่อยจิตออกไปตรวจสอบดูสถานการณ์บริเวณ
ใกล้ๆ ทางหนึ่งก็เดินดูรอบๆ เตาหลอมยักษ์ด้วยความไม่วางใจ เดินมาได้
ครึ่งวงเล็กก็พบเงาร่างของจีโยวูกู่ในที่สุด!

ผู้ฝึกตนผมขาวตกใจอย่างหนัก เมื่อครู่ตนเองได้ใช้จิตตรวจสอบบริเวณ
รอบๆ แล้ว แน่ใจว่าไม่มีใคร แล้วคนเป็นๆ เช่นนี้เผล่ออกมาได้อย่างไร?

ทว่าเพียงไม่นานเขาก็มองเห็นตบะของจีโยวูกู่ชัด...ชั้นหลอมรวม
ช่วงกลางเท่านั้น เขาจึงหัวเราะเสียงเย็นก่อนว่า "สกุลตันไม่มีคนแล้วหรือ
อย่างไร ถึงได้ส่งตัวเล็กๆ อย่างเจ้ามาช่วยคน!"

จีโยวูกู่ไม่ตอบ อันจ้อจางที่หลบอยู่ในที่ลับประกบสองมือร้ายอาคม
มังกรน้ำแข็งตัวหนึ่งก็พลันพุ่งออกไป กรงเล็บมังกรตวัดกวาดเข้าใส่ผู้ฝึก

ตนผมขาวด้วยอายุภาพดั่งฟ้าผ่า

"คู่ต่อสู้ของเจ้าคือข้า!" อันจื่อจางพูดเย็นเยียบ

จื่อโยวภูจิตใจไม่วอกแวก มือยกแส้ปิดฉลามเงินขึ้น สีเงินนับพันนับหมื่นเส้นบนแส้ปิดสะบัดกวัดแกว่ง เส้นขนที่ดูราวกับมีชีวิตพาดลงบนแผนภูมิอาคมอันสลักรับซัดจนแก่อาลึกซึ่งที่บนพื้นอย่างอ่อนช้อยแผ่วเบาไร้ใดเทียม

ด้วยตะบะของเขา การจะแก้ข่ายอาคมที่วางโดยผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายนั้นมีความยากอย่างที่สุด ถ้ามิใช่มีแส้ปิดฉลามเงินที่เป็นวัตถุเขียนระดับล่างอยู่ในมือ เขาก็ไม่กล้าเสี่ยงเช่นนี้

ผู้ฝึกตนเกราะหนังที่ตอบได้รับมือซาไหวต่นอยู่ทางด้านหน้าได้ยินเสียงทางด้านนี้ก็หันตัวปราดกลับมาช่วย ตีฉานซึ่งคันไม้คันมือรออยู่ตรงนั้นนานแล้ว เกรว้างเล็กๆ จึงกระโดดออกมาจากเงามืดของโขดหิน คนยังไม่ทันถึง เสียงก็มาถึงก่อน "ดูย!"

แน่นอนว่าเสียงนี้ของเขาใช้วิชาไร้เสียงเปล่งออกมา มีหยกครึ่งวงเสียงเสนาะช่วยขยาย พลังเสียงก็ยิ่งน่าตกใจ ผู้ฝึกตนเกราะหนังร้ายอาคมสกัดไม่ทันจึงใช้ฝ่ามือทั้งสองผลักออกไปทางจุดกำเนิดเสียงสุดกำลัง

พลังฤทธิ์ที่โถมอัดออกไปปะทะกับคลื่นเสียงอันทรงพลัง เม็ดฝนเต็มท้องฟ้าถูกทำเอากลายเป็นควันขาวนับไม่ถ้วนระเหยลอยขึ้นโดยไร้สัมผัสเสียง ที่ว่างบริเวณใกล้เคียงเกิดคลื่นกระเพื่อมรุนแรงติดกันเป็นระลอกต่อเนื่องอันเนื่องจากการปะทะกันอย่างแรงนี้ คนทั้งหมดในที่นี้ล้วนรู้สึกใจสั่นรัวขึ้นมา ฉลามเงินธรรมดาๆ จำนวนไม่น้อยที่แหวกว่ายอยู่ในทะเลบริเวณเกาะเล็กไร้ชื่อทานรับไม่ไหว ถูกทำเอาสะเทือนจนสลบ

ลอยขึ้นมานบนผิวน้ำเป็นเป็อ

จีโยวกู้กำลังทำลายข่ายอาคมมาถึงช่วงสำคัญแล้ว พลังฤทธิ์ทั้งร่าง
ใกล้จะใช้เกินขีดจำกัด ถูกแรงสะเทือนไม่แบ่งมิตรแบ่งศัตรูนี้เข้ายิ่งรู้สึก
หน้ามีดตาลายแพบจะประคองตัวต่อไปไม่ไหว

"อึ้งลวี่..." จีโยวกู้ร้องเรียกอย่างแทบไร้เสียงในช่วงเวลาวิกฤต

ฝ่ามือที่คุ้นเคยคู่หนึ่งทาบลงกลางหลังเขา ไม่จำเป็นต้องเอ่ยปากบอก
สื่ออึ้งลวี่ก็รู้แล้วว่ายามนี้เขาต้องการอะไร ทั้งสองโคจรพลังฤทธิ์ทั้งห้าธาตุ
ภายในร่างกายด้วยความเร็วทั้งหมด แล้บัดฉลามเงินในมือจีโยวกู้ก็
ลำแดงฤทธิ์ขึ้นม่อีกครั้ง

ครั้นผู้ฝึกตนชั้นกำเนตใหม่ทั้งสองของราชวงศ์แคว้นตันได้ประมือ
กับอินโจอจางและตีฉานซึ่งก็รู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากลทันที แม้สองคน
นี้จะเป็นผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวม แต่วัตถุเขียนในมือกลับร้ายกาจอย่างยิ่ง
ไม่อาจถูกได้เลย อีกทั้งการปรากฏตัวกะทันหันของสื่ออึ้งลวี่ก็ยิ่งทำให้
พวกเขาประหวั่นใจอยู่บ้าง...ใครจะไปรู้ว่าพวกเขายังมีคนอีกเท่าไร!

ผู้ฝึกตนชั้นกำเนตใหม่ทั้งสองสบตากัน กันบึ้งดวงตามีแววสังหาร
วาบผ่านพร้อมกัน

ผู้ฝึกตนผสมชาวยิมเย็นพลางว่า "คิดจะช่วยเจ้าเผ่าเหล่านี้?
ฝันไปเถอะ! พวกเจ้ารอดูใจพวกมันได้เลย!" พุดพลางกระโดดถอยหลังไป
หลายจั้ง

ผู้ฝึกตนเกราะหนังเองก็รีบถอยออกห่างจากเตาหลอมยักษ์ก่อนหัน
กลับไปตวาดลั่น "เปิดข่ายอาคม เผา!"

ข่ายอาคมซุ่มนุ่เพลิงส่องแสงเจิดจ้าตอบรับเสียง ผู้ฝึกตนเกราะหนัง

กับผู้ฝึกตนผมขวามองหน้ากันพลางหัวเราะลั่นขึ้นมา

เวลาเดียวกันนี้เอง จิโยวภูก็เปิดริมฝีปากพูดเบาๆ "แตก!"

เส้นขนสีเงินของแสงบัลดลลามเงินที่พาดอยู่บนแผนภูมิอาคมมีแสง
ห่าสีปรากฏวาบ เสียงฟุ้งขึ้น จุดที่เส้นขนสีเงินกับแผนภูมิอาคมสัมผัส
กันมีประกายไฟระเบิดฟุ้งขึ้นมา บนซ้ายอาคมซุ่มนุมนุมนเพลิงมีควันดำลอย
วนเวียนขึ้นฟ้า เพียงชั่วครู่รัศมีแสงก็สลายไปสิ้น

เสียงหัวเราะร้ายของผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสองยังไม่ทันหยุดลง
ซ้ายอาคมซุ่มนุมนุมนเพลิงก็ถูกทำลายพินาศแล้ว!

ผู้ฝึกตนทั้งสองหน้าเปลี่ยนสีอย่างหนัก ฝ่ายตรงข้ามเป็นแค่ผู้ฝึกตน
ชั้นหลอมรวมเล็กๆ แต่ถึงกับทำลายซ้ายอาคมซุ่มนุมนุมนเพลิงของรัชทายาท
ของตนที่เป็นถึงผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายได้ภายในเวลาแค่ชั่ว
สั้นๆ! นี่มันสัตว์ประหลาดอะไรกัน!

จิโยวภูกับสื่ออิงลวี่ต่างก็หมดแรงล้มลงกับพื้น ตีจวนชั่งกับอินจื่อจาง
แน่นอนว่าไม่มีทางรอดจนคู่ต่อสู้ได้สติกลับมา ทั้งสองพุ่งกระโจนเข้าโจมตี
ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ด้วยทักษะฝีมือทุกอย่างที่มี

นับตั้งแต่ผู้ฝึกตนสองคนนี้ของราชวงศ์แคว้นตันสำเร็จชั้นกำเนิดใหม่
เป็นต้นมาก็เพิ่งเคยได้เห็นผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมที่ชั่วถูกล้ำบาปเกินเพียงนี้
เป็นครั้งแรก ผู้อื่นเห็นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ก็ให้หลบแทบไม่ทัน แต่
สองคนนี้ก็กลับล้ำพุ่งเข้ามาเป็นฝ่ายโจมตีด้วยท่าทางดุร้าย ต้องการฆ่า
พวกเขาให้ตายตกอยู่ที่นี่

เห็นพวกเขาเป็นเสือกระดาศจริงๆ หรือไร!

ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งสองเห็นว่าซ้ายอาคมที่รัชทายาทวางไว้

ถูกทำลายก็คันใจเหลือประมาณแล้ว พอเห็นผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมอีกสองคนยังกล้าอาศัยวัตถุเรียนมาทำทนายเขาก็กีย่งโทสะพุ่งสูงสามจั้ง

ผู้ฝึกตนเกราะหนังอำปากคายกระบี่เล็กสีแดงเพลิงออกมาเล่มหนึ่ง ก่อนฟันแสกลงยังศีรษะของตีฉานซัง ตีฉานซังสะบัดสองแขน หยกครึ่งวงเสียงเสนาะพุ่งขึ้นฟ้าสกัดกระบี่เล็กสีแดงเพลิงเอาไว้

ความแตกต่างของระดับกำลังความสามารถแสดงออกมาหมดสิ้นในการใช้แรงปะทะแข็งนี้ ตีฉานซังพร้อมทั้งหยกครึ่งวงเสียงเสนาะถูกขัดลอยกระเด็นไปตกลงบนน้ำแข็งก้อนหนึ่งที่กลางทะเล ทำเอาน้ำแข็งที่หนาสองสามจั้งนั้นทะลุเป็นโพรงใหญ่ทันที

ตีฉานซังกระอักเลือดเสียออกมา แสยะปากยิงฟันกระโดดขึ้นมาคิดจะสู้ต่อ แต่กลับเห็นภาพที่ชวนระทึกอย่างยิ่ง

ศิษย์น้องเล็กที่ปกติอ่อนแอปกเปียกไม่ว่าใครก็รังแกได้ไม่รู้ไปปรากฏตัวอยู่กลางอากาศด้านหลังผู้ฝึกตนเกราะหนังที่โจมตีเขาเมื่อครู่นี้ ตั้งแต่เมื่อไร จากนั้นนางก็พุ่งกระโจนมาถึงตัวผู้ฝึกตนเกราะหนังด้วยความเร็วที่ผู้อื่นไม่มีปัญญาจินตนาการได้

ตีฉานซังหวิดจะตกใจจนขวัญหนีออกจากร่างแล้ว เขาไม่ทันได้คิดให้ละเอียดว่าไฉนจู่ๆ ศิษย์น้องเล็กถึงเหาะขึ้นไปบนฟ้าได้และทำไมการเคลื่อนไหวของนางถึงได้เร็วขึ้นถึงเพียงนั้น เขาคิดได้เพียงอย่างเดียวว่า ศิษย์น้องเล็กไม่ต้องการชีวิตแล้วชัดๆ! เขาโหวกเหวกโวยวายลั่นด้วยอารมณ์ร้อนใจ ไม่รู้เช่นกันว่าตนเองร้องอะไรออกไป

ยามนี้เองเรื่องที่ทำให้คนยากจะเชื่อลงก็เกิดขึ้น จูจูกลายร่างเป็นมนุษย์เพลิงตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าในชั่วพริบตา เปลวเพลิงสีแดงม่วง

และเขี้ยวมรดกต่อหุ้มตัวนางรวมถึงผู้ฝึกตนเกราะหนังผู้นั้นไว้ด้วยกัน
ผู้ฝึกตนผู้นั้นส่งเสียงร้องโหยหวนชวนชนลูกออกมาได้แค่แอะสั่นๆ ก็เงียบ
ไปไม่มีเสียงอะไรอีก

กลางเปลวเพลิงโชติช่วงมองเห็นร่างดวงจิตที่มีรูปร่างเป็นทารกตัว
เล็กๆ ที่กลางท้องเขาต้นรนไม่กี่ทีก็สลายหายไปสิ้นได้ร่างๆ

ไฟโชติช่วงที่ลุกไหม้อยู่กลุ่มนั้นดับลงอย่างช้าๆ ผู้ฝึกตนเกราะหนัง
หายไปแล้ว เหลือเพียงจุกูยีนอยู่บนน้ำแข็งก้อนหนึ่งที่ด้านล่าง แขนเสื้อ
ปลิวไสว

ขึ้นกำเนิดใหม่ช่วงปลาย! ตีฉานซังกับซาไหวตันที่ดูการต่อสู้อยู่บน
ทะเลหวิดจะตาถลนออกจากเบ้า

52

ผู้ฝึกตนชุดขาวกลางอากาศที่มองเห็นจากนี้กับตาเช่นเดียวกัน
ยิ่งตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ เขาสะบัดหน้าทิ้งอินจื่อจางหนีไปทางเกาะ
อินหยางด้วยปฏิกิริยาตอบสนองอันรวดเร็วอย่างที่สุด

มีฐานะเป็นเชื้อพระวงศ์แคว้นตัน เขาย่อมจะรู้ว่าเปลวไฟอันน่ากลัว
ที่ลุกขึ้นบนร่างของจูจู่เมื่อครูนี้นี้คือเปลวไฟอะไร

ไฟสวรรค์สองชนิด! ต่อให้เป็นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ก็มีเพียง
ต้องตายสถานเดียว บัดนี้เขาหวังแต่เพียงว่าตนเองจะหนีได้เร็วพอ!

ทว่าเขาหมุนกายเหาะออกไปได้ยังไม่ถึงหนึ่งจั้งก็รู้สึกเย็นที่คอ
จากนั้นก็ลอยไปด้านข้างอย่างควบคุมไม่ได้ เขาคิดจะมองให้ชัดว่าเกิด
เรื่องอะไรขึ้นด้วยความตื่นตระหนกไม่เข้าใจ แต่กลับเห็นภาพที่น่ากลัว
กว่าเดิม...ร่างกายของเขากำลังพุ่งไปข้างหน้าก็จริง แต่วิถีกลับโค้งต่ำลง
เป็นช่วงใหญ่ ตรงคอถูกคนพินขาด ส่วนศีรษะหายไปไหนไม่รู้

ผู้ฝึกตนผมชาวอำเภอปาก ในที่สุดสมองก็ตระหนักได้ว่าเขาถึงกับถูก
คนตัดหัวแล้ว!

ดวงจิตชั้นกำเนิดใหม่ตรงท้องของเขาพุ่งออกจากกายอย่างรวดเร็ว
ราวกับบิน หมายถึงจะหนี แต่กลับพุ่งเข้าไปกลางเปลวเพลิงโชติช่วงของ
ไฟสวรรค์ที่รออยู่ตรงนั้นก่อนแล้ว เสียงกรีดร้องดังขึ้นทีหนึ่งก็สลายหายไป

อันโจจางที่อยู่อีกด้านก็ซัดวิญญาณของเขาจนแตกกระจายอย่าง
ไม่ไว้ไมตรีเช่นกัน ตัวและศีรษะของผู้ฝึกตนผมชาวตกลงจากกลางอากาศ
ถูกลามเงินตัวหนึ่งที่กลางทะเลดันไปไว้บนน้ำแข็งก้อนหนึ่งที่อยู่มิไกล

ซาไหวตันที่ยืนอยู่บนหลังฉลามเงินพลันรู้สึกว่าคอเย็นเฉียบขึ้นมา
ทันที ถึงกับต้องมองอันโจจางใหม่

ดาบยาวโปร่งใสไร้สีเล่มหนึ่งปรากฏอยู่กลางอากาศ ค่อยๆ เปลี่ยน
ร่างเป็นคทาสมปรารถนาลอยกลับเข้ามืออันโจจาง เหล่าคนที่เดิมที่รู้สึก
ตระหนกตกใจกับการที่ผู้ฝึกตนผมชาวหนีไปได้ไม่เท่าไรหัวกับตัวก็พลัน
แยกจากกัน ต่างก็เข้าใจกันขึ้นมาแล้ว

ที่แท้เมื่อครู่ขณะอันโจจางสู้กับผู้ฝึกตนผมชาวได้เตรียมอาวุธ
ล่องหนไปหุ้มรอบบนเส้นทางหนีของเขา รอให้เขาเอาตัวไปติดตาข่ายด้วย
ตัวเอง

ผลึกสวรรค์ลายสมปรารถนามีคุณสมบัติพิเศษสามารถล่องหน
ด้วยความเย็น คราวก่อนอันโจจางก็ใช้อุบายเดียวกันสังหารผู้ฝึกตนชั้น
กำเนิดใหม่ที่ชุ่มโสมดีเขาตายอยู่ในคฤหาสน์สกุลหลิน คราวนี้ใช้ไม้เดิม
อีกครั้งก็ยังชำนาญล่องแคล่วกว่าเดิม

ทะเลเหนือมีอากาศหนาวเย็น เขาไม่จำเป็นต้องทำให้คุณหมิ

บริเวณรอบๆ ลดลงก่อนก็ทำให้ผลึกสวรค์ลายสมปราวณาล่องหนได้อย่างราบรื่นแล้ว หากผลึกสวรค์ลายสมปราวณาไม่ขยับ ถึงจะเป็นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ก็ไม่มีทางสังเกตเห็นการมีอยู่ของมัน

ไม่ว่าของวิเศษชนิดใด ระหว่างที่ทำการโจมตีล้วนแต่มีกลิ่นอายเล็ดลอดออกมาทั้งนั้น ด้วยความเร็วของผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ การที่ใครจะใช้ของวิเศษลอบโจมตีโดยไม่ให้ตั้งตัวนั้นมีโอกาสสำเร็จต่ำเตี้ยเรี่ยดิน ดังนั้นอินจือจางจึงให้ผลึกสวรค์ลายสมปราวณาดักขุมอยู่บนทางที่คู่ต่อสู้จะต้องผ่านแน่ๆ รอให้อีกฝ่ายเอาตัวเข้าไปหาเอง

ซาไหวตันคิดเรื่องนี้ได้ก็อดจะหนาวเหน็บในใจขึ้นมาไม่ได้ อุบายฝีมือของผู้ฝึกตนชาวมนุษย์เหล่านี้ช่างน่ากลัวโดยแท้! โชคดีที่คนผู้นี้ไม่ใช่ศัตรูของเขา มิเช่นนั้นเขาคงไม่รู้แม้แต่ว่าตนเองตายได้อย่างไรจริงๆ วันหน้าไม่อาจประมาทเพราะตบะของฝ่ายตรงข้ามต่ำกว่าตนเด็ดขาด!

ซาไหวตันกับตีฉานซึ่งยังไม่ทันหายตกใจ ทางจู่จู่ก็ปราดไปถึงบนเตาหลอมโอสถ ประคองผู้อาวุธโสสกุลตันทั้งสี่ออกมานอกเตาหลอมทีละคนแล้ว

จู่จู่ปลดผนึกบนตัวพวกเขาอย่างระมัดระวัง ผู้อาวุธโสทั้งสี่ลืมตาขึ้นมองพวกนางแต่ละคนอย่างช้าๆ พบว่ารู้จักเพียงซาไหวตัน ผู้อาวุธโสชุดดำท่านหนึ่งจึงพูดขึ้นด้วยความไม่แน่ใจ "อาต่าน คนเหล่านี้เป็นสหายของเจ้าหรือ ความหวังดีของพวกเจ้าพวกข้าขอรับน้ำใจไว้แล้ว แต่รีบไปจากที่นี่เถอะอย่าสนพวกข้า! เกิดเยียนชื่อเทียนกลับมาพบเข้าจะแย่เอา!"

ผู้อาวุธโสชุดเขียวครามอีกท่านมองจู่จู่อยู่พักใหญ่ก่อนจะเอ่ยเสียงสั้น "เจ้า...เจ้าคือหวงเอ๋อร์?"

อันที่จริงพวกเขารู้สึกได้นานแล้วว่ากลืนอายบนตัวจุจุคุ้นเคยยิ่งยวด
หว่าคิดอย่างไรก็คิดไม่ออกว่าในตระกูลมียอดฝีมือรุ่นเยาว์คนใดที่มี
รูปร่างหน้าตาตรงกับนาง

ความทรงจำของพวกเขาที่มีต่อต้นหวงหยูอยู่ที่ยูที่รูปลักษณะสาวน้อย
ผู้งดงามปานเทพเซียนในตอนนั้น ยากจะคิดได้จริงๆ ว่ายอดฝีมือรุ่นเยาว์
ที่มีสารรูปเหมือนสาวบ้านนอกตรงหน้าจะเป็นนาง

เรื่องที่จุจุมีรูปร่างหน้าตาเปลี่ยนไป ทั้งสกุลต้นเหลื๋อเพียงต้นหนึ่งกับ
เจิ้งเฉวียนรวมถึงตัวนางเองที่รู้ ผู้อาวุโสที่ลงมือปิดผนึกให้นางในตอนแรก
นั้นใช้พลังฤทธิ์ไปหมดสิ้น หลังจากผนึกสำเร็จก็ลาโลกนี้ไปแล้ว ส่วน
ต้นหนึ่งเองพอคิดได้ว่าจุจูกำลังจะไปเกาะอินชาถึงเพิงได้พูดเรื่องที่จุจุมี
รูปลักษณะเปลี่ยนไปกับผู้อาวุโสเหล่านี้ หากแต่รูปร่างหน้าตาเปลี่ยนไป
เป็นอย่างไรนั้นกลับไม่เคยบอกเอาไว้

ดังนั้นเมื่อแรกเริ่มเหล่าผู้อาวุโสจึงล้วนคิดไม่ถึงว่าจุจุจะถึงกับเป็น
ต้นหวง

ข้างกายล้วนเป็นผู้ที่ไว้วางใจได้ จุจุจึงยกมือปลดศัลมาบายบนคอลง
เผยใบหน้าอันงดงามเลิศล้ำแต่เดิมของตนออกมา ผู้อาวุโสทั้งสี่ให้ตื่นตื่น
ขึ้นมาทันที

นี่คือสตรีศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาจริงๆ! พวกเขานึกว่าจะไม่ได้เห็นนาง
อีกแล้ว!

สี่คนซึ่งเพิ่งจะได้สติกลับมาจากความสะท้านสะเทือนต่อเรื่องที่
ศิษย์น้องเล็กกลายเป็นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลาย แต่จุจุ ก็ได้เห็น
ศิษย์น้องเล็กที่เดิมที่มีสารรูปเหมือนสาวบ้านนอกกลายเป็นสาวงามหนึ่ง

ในหล้า เขามองหญิงสาวผู้งามเลิศล้ำที่นั่งคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าเหล่าผู้อาวุโส
สกุลตันโดยเหลือเฟือเพียงเสื้อผ้าอาภรณ์ที่ยังคุ้นตาด้วยท่าทางตะลึงลาน
ขับพลันนั้นก็รู้สึกวิ่งเวียนหัวหมุนขึ้นมาทันที

เขามีชีวิตอยู่มาเป็นสี่สิบปียังไม่เคยจิตใจสะท้านสะเทือนเท่าวันนี้
เลย!

ระหว่างทางมาศิษย์น้องเล็กไม่ทันได้ชี้แจงอะไรละเอียด เพียงบอก
แต่ว่านางเป็นคนของสกุลตัน ยามคับขันสามารถรวมร่างกับลูกหมูแล้ว
พอจะสู้กับผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ได้

เขาเองก็ไม่ได้คิดมาก ถึงอย่างไรเขาก็มีศิษย์น้องชายที่พบว่าเกิด
ในสกุลหลินที่เป็นตระกูลผู้บำเพ็ญเพียรอันดับหนึ่งของแคว้นอยู่คนหนึ่ง
แล้ว มีศิษย์น้องหญิงที่เกิดในสกุลตันเพิ่มมาอีกคนก็ไม่เห็นเป็นไร อาจารย์
รองเจ้เฉียนก็มีใช้คนสกุลตันเหมือนกันหรือ

ศิษย์น้องเล็กมีฝีมือหลอมยาลูกกลอนเก่งกาจเพียงนี้ เขาเองจะได้
นานแล้วว่านางอาจจะเป็นคนสกุลตันเช่นกัน

หากแต่เขาคิดไม่ถึงเลยสักนิดว่าความจริงจะน่าตกตื้นตกใจยิ่ง
กว่าที่เขาจินตนาการไว้มากเพียงนี้!

ที่ฉานซ่งมองจ้องจู่ด้วยสองตาลูกวาว...ศิษย์น้องเล็กงามยิ่งกว่า
ศิษย์น้องสามมากนัก!

ทางด้านผู้อาวุโสสกุลตันทั้งสี่ท่านหลังจากตื่นตื่นเป็นเวลาสั้นๆ
ก็ยังเฝ้าคิดว่าเดิม ผู้อาวุโสชุดเขียวครามรีบร้อนกล่าวว่า "หวงเออร์ เจ้า
รีบไปจากที่นี่โดยเร็ว เย็นชื่อเทียนปลุก 'ตราเพลิง' ไว้ในร่างพวกข้า
พวกข้าไปกับเจ้ามีแต่จะทำให้เขาพบร่องรอยเจ้าอย่างรวดเร็ว"

"พวกท่านถูกเขาควบคุมมาตลอดเลยอย่างนั้นหรือเจ้าคะ" จุจย๋อมจะรู้ว่า 'ตราเพลิง' คืออะไร มันคือตราที่เกิดจากไฟสวรรค์ ผู้ที่ถูกปลุกตราเพลิงไม่ว่าตัวอยู่แห่งหนใด เจ้าของตราเพลิงจะรับรู้ได้อย่างง่ายดาย

บนตัวนางก็มีตราเพลิงอยู่เช่นกัน ทว่าผู้อาวุโสท่านที่ฝึกพลังฤทธิ์และรูปโฉมให้นางตอนนั้นได้ทำให้ตราเพลิงติดอยู่ที่วิญญาณไม่ของนาง จากนั้นก็ฝึกมันเอาไว้ในกำไลทองแดง กำไลทองแดงสามารถสกัดกั้นสื่อสองที่เขียนชื่อเทียนมีต่อตราเพลิงได้ นางถึงได้มีชีวิตผ่านมาได้หลายปีอย่างปลอดภัย

ผู้อาวุโสที่เชี่ยวชาญการปิดผนึกท่านนั้นจากโลกนี้ไปแล้ว จุจย๋อมมีปัญญาทำตามอย่างเขาได้โดยสิ้นเชิง

ผู้อาวุโสชุดดำจึงว่า "มีวิธีหนึ่งที่กำลังจัดตราเพลิงได้ ดีที่สุด พวกข้าจะพยายามรักษาชีวิตไว้รอเจ้า เจ้ารีบไปเถอะ ระวังตัวให้จงหนัก ความหมายแท้จริงของไฟพิสุทธิน้ำพุสีขาวดีคือความสะอาด บนโลกนี้ไม่มีใครเหมาะกับไฟสวรรค์ชนิดนี้ได้เท่าเจ้าแล้ว"

จุจกััดฟัน ลุกขึ้นยืนก่อนว่า "เข้าใจแล้ว เหล่าผู้อาวุโสรักษาตัวด้วยเจ้าคะ"

เงาร่างของลูกหมูปรากฏขึ้นเบื้องหน้าจุจย๋ออย่างเงิบเงียบ สว่นน้อย โคมงามที่เมื่อครู่ยังมีตะบะขึ้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายพลันกลายเป็นคนธรรมดา จุจสวมศิลามายากลับบนคออย่างเงิบๆ ก่อนว่า "ข้าจะไปเกาะอินหยางสักเที่ยว ศิษย์พี่รองกับศิษย์พี่สาม พวกท่านเสียพลังมากเกินไป กลับไปพักผ่อนที่เรือก่อนเถอะ"

จียอวกู่กับสื่ออิงลวี่กินยาลูกกลอนลงไปก็ไม่ได้อ่อนแรงเหมือน

ก่อนหน้านี้แล้ว จีโยวก็รู้ว่าที่จู่จู่ให้เขากลับเรือก็เพราะรู้ดีว่าเขาไม่ยอม
ไปเกาะอินหยาง

เขาหัวเราะจืดเจื่อน บางเรื่องนั้นไม่อาจหลบได้ ก็เหมือนจู่จู่กับ
อื่นจื่อจางที่สุดท้ายก็ต้องเผชิญหน้ากับอดีตของตนเอง หรือเขาที่เป็นศิษย์ที่
จะสู้พวกศิษย์น้องไม่ได้

"ข้ากับอิงลี่จะไปกับพวกเจ้า ข้าคุ้นเคยกับที่นั่นมากกว่าพวกเจ้า
เจ้าต้องการหาไฟสวรรค์ ข้านำทางให้พวกเจ้าได้" จีโยวก็กล่าวหนึ่งๆ

จู่จู่มองเขา ทำท่าเหมือนอยากจะพูดอะไร หากแต่คำพูดประเภท
ขอบคุณมากนั้นพูดออกมาเวลานี้ก็เกินจำเป็นจริงๆ

ซาไห่หวตั้นสั่งจื่อลามเงินที่ชุมนุมกันอยู่บริเวณใกล้ๆ ให้รีบไปจากที่นี่
ที่ตัวสองตัวที่ค่อนข้างเฉลียวฉลาดให้แอบซ่อนอยู่ใกล้ๆ ผู้อาวุโสสกุลตัน
ทั้งสี่ล้วนได้รับบาดเจ็บ อีกทั้งบนตัวก็มีตราเพลิงอยู่ ไม่ว่าไปที่ใดก็ล้วนมี
ผลลัพธ์เดียวกัน พวกเขาจึงต่างยื่นกรานจะรั้งอยู่บนเกาะ เช่นนี้ก็สามารถ
หลบเลี่ยงไม่ให้เขียนชื่อเทียนพบความเปลี่ยนแปลงทางด้านนี้ได้ด้วย

แม้จะต้องรีบทำเวลา แต่จีโยวก็ยังคงเสนอแนะให้ทุกคนหาสถานที่
ปรีกวางแผนกันให้เรียบร้อยก่อนค่อยปฏิบัติภารกิจ ยิ่งเขียนชื่อเทียนกับ
ชูตันหงอยู่บริเวณเกาะอินหยางด้วยแล้ว เกิดไปเจอพวกเขาเข้าโดยไม่
มีการเตรียมตัว ผลที่ตามมาก็ไม่กล้าจะคิดเลย

ซาไห่หวตั้นคุ้นเคยกับทะเลเหนือดี เพียงไม่นานก็หาเกาะไว้คนที่อยู่
อีกด้านของเกาะอินหยางมาให้พวกเขาหยุดพักชั่วคราวได้

ในที่สุดจู่จู่ก็อดไม่ไหว เหยยถามจีโยวว่า "ศิษย์พี่รอง ก่อนหน้านี้ท่าน
บอกว่าพวกเราเคลื่อนไหวทำอะไรบนเกาะไร้ชื่อก็ไม่มีไร เขียนชื่อเทียน

“ไม่มีทางรู้ ท่านแน่ใจได้อย่างไร”

ถ้ามีไซโจวถูได้บอกไว้เช่นนี้ก่อนออกเดินทาง จูจูกี้ไม่กล้าใช้ไฟสวรรณค์กำจัดผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ผู้นั้นอย่างวางใจถึงเพียงนี้เด็ดขาดตลอดเวลานั้นเยียนซือเทียนหาได้มาปรากฏตัวไม่ นั่นก็แสดงว่าการคาดเดาของเขาน่าจะถูกต้อง

ไซโจวถูจึงว่า “เพราะว่าถ้าเขาต้องการเล่นงานเกาะอินหยางผืนโจมตีจากด้านนอกไปก็ไม่มีประโยชน์ ถึงเขาจะมีไฟสวรรณค์สามชนิดทั้งยังมีชุดชั้นนอกคอยช่วย แต่ผลลัพธ์ก็ได้แต่ต้องคว้าน้ำเหลวกลับไป หากเขายากสยบเกาะอินหยางให้สำเร็จก็มีเพียงวิธีเดียวคือต้องขึ้นไปบนเกาะด้วยตัวเองแล้วสังหารผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ทั้งหมดบนเกาะให้ตายเมื่อตัวเขาอยู่ภายในเกาะ ตบะจะถูกจำกัดเหลือเท่าชั้นหลอมรวม อีกทั้งความสามารถในการสื่อสารของกับโลกภายนอกก็จะได้รับผลกระทบด้วยเช่นกัน เป็นไปไม่ได้ที่จะรับรู้ความเคลื่อนไหวทางด้านเกาะเล็กไร้ชื่อ”

จูจูลั่นกระจ่างแล้ว “ดังนั้นเขาถึงได้ปลุกตราเพลิงไว้บนตัวพวกผู้อาวุโส เพราะว่าตราเพลิงเชื่อมโยงโดยตรงกับไฟสวรรณค์ภายในตัวเขาพอมีการเคลื่อนไหวผิดปกติ เขาก็สามารถรับรู้ได้โดยตรง...” ดังนั้นพวกผู้อาวุโสถึงได้บอกว่าจะไม่ไปจากเกาะเล็กแห่งนี้

“ใช่แล้ว พวกเรามีเวลาไม่มาก จำต้องแยกคนเป็นสองทาง อย่างน้อยก็ต้องถ่วงเวลาเยียนซือเทียนให้อยู่บนเกาะนานขึ้นสักหลายวัน เจ้าจะได้ให้ลูกหมูดูดซับไฟสวรรณค์แล้วกลับไปช่วยพวกผู้อาวุโสจากสถานที่อันตรายแห่งนั้นได้” ไซโจวถูว่า

ความคิดความอ่านเขาละเอียดรอบคอบมาแต่ไหนแต่ไร ฟังที่จูจูลึ

กับผู้อาวุโสทั้งสองที่คุยกันสั้นๆ ไม่กี่คำ รวมกับดูปฏิกิริยาของทั้งสองฝ่ายก็พอจะสันนิษฐานได้คร่าวๆ แล้ว

ไฟสววรรค์ที่ซ่อนอยู่ด้านล่างเกาะอินหยางคิดว่าต้องเป็น 'ไฟพิสุทธิ์น้ำพุสีขาวดี' ที่ผู้อาวุโสสกุลตันกล่าวถึงแน่นอน และกฎแฉสำคัญที่จะกำจัดการเพลิงบนตัวพวกผู้อาวุโสได้ก็น่าจะเป็นไฟสววรรค์ชนิดนี้เช่นกัน ดังนั้นจึงถึงได้จะไปเกาะอินหยางขึ้นมาจากทันที

คราวก่อนลูกหมูใช้เวลาดูดซับไฟเขียนอายุวัฒนะไม่กี่วันก็ฟื้นกลับเป็นปกติ คราวนี้คิดว่าก็คงจะใช้เวลาไม่ต่างกันนัก ขอเพียงภายในไม่กี่วันนี้พวกเขาถ่วงเวลาให้เยียนซือเถียนอยู่บนเกาะอินหยางได้ เช่นนั้นพอลูกหมูดูดซับไฟพิสุทธิ์น้ำพุสีขาวดีสำเร็จก็สามารถกำจัดการเพลิงบนตัวพวกผู้อาวุโสแล้วพาพวกเขาหนีไปได้

ขณะเดียวกัน หากดูดซับไฟสววรรค์เพิ่มขึ้นได้อีกชนิด ถึงเวลาจำเป็นต้องเผชิญหน้ากับเยียนซือเถียน จูจูก็น่าจะพอจะสู้ได้

"อีกเดี๋ยวพวกข้าจะไปส่งเจ้าในที่ที่ไฟพิสุทธิ์น้ำพุสีขาวดีอยู่ จากนั้นพวกข้าก็จะไปพบเยียนซือเถียนผู้นั้นสักหน่อย..." ในรอยยิ้มของจีโยวกู้มีพลังทำให้คนสงบใจ

"อ้อ!" จูจูปักหน้าตอบ

ชาโหวตันได้ยินคำของจีโยวกู้แล้วก็อดจะตัวสั่นไม่ได้ "เยียนซือเถียนผู้นั้นมีไฟสววรรค์สามชนิด น่ากลัวยิ่งนัก! พวกเจ้าไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่แล้วหรือไร"

จีโยวกู้จึงว่า "ขอเพียงเขาอยู่บนเกาะอินหยางก็จะเป็นเพียงผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวม ไฟสววรรค์ให้ร้ายกาจเพียงไร ด้วยตบะของเขาก็แสดง

อาณาจักรออกมาได้จำกัด"

เขียนชื่อเทียนคิดจะสยบเกาะอินหยางเพื่อให้ได้ต้นเหอฮวน
หมื่นปีก็มีเพียงต้องเอาตัวเข้าเสี่ยง ทุกคนล้วนเป็นผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวม
เหมือนกัน ถ้าไม่นับซาไหวตันที่บาดเจ็บหนักกับจู่จู่ที่ต้องปิดด่านกักตัว
ดูดซับไฟสวรรค์ พวกเขาก็ยังมีกันถึงสี่คน โชว์ว่าจะไม่อาจสู้ได้เลย

อีกทั้งพวกเขาก็ยังสามารถเอาชนะด้วยปัญญา ถ้ามารร้ายสอง
ตนนั้นให้ตายอยู่บนเกาะได้ก็ยิ่งดีขึ้นไปอีก!

สถานการณ์บนเกาะอินหยางนั้นพิเศษออกไป โอกาสเช่นนี้
หมื่นปีก็ยิ่งยากจะได้มาโดยแท้

ซาไหวตันคิดดูก็รู้สึกว่ามีเหตุผล จึงตื่นเต้นคึกคักขึ้นมาทันที "ข้า
ก็อยากไปด้วย! ยามันเถอะ! มารร้ายสองตนนี้ทำให้พี่น้องของพวกข้า
บาดเจ็บ ทั้งยังใช้พิษสังหารพวกเด็กๆ ไปนับหมื่น ไม่สืบพวกเขาเป็นชิ้นๆ
ก็ไม่หายแค้นจริงๆ!"

จี้โยวก็จึงว่า "สถานการณ์บนเกาะอินหยาง...ท่านไม่เหมาะจะขึ้นไป
ท่านเตรียมการป้องกันอยู่บริเวณใกล้ๆ จะดีกว่า เพื่อว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลง
จะได้หนุนช่วยได้"

ซาไหวตันถูกสาดน้ำเย็นใส่หน้าก็นึกขึ้นได้ว่าตนเองเป็นผู้ฝึกตนปีศาจ
ขึ้นไปบนเกาะตบะก็จะถูกจำกัด ถูกบังคับให้เผยร่างจริงออกมาทันที
อย่าว่าแต่เล่นงานเขียนชื่อเทียนเลย แม้แต่เคลือบไหวยังเป็นปัญหา
ท่าทางจึงเหียวเฉาเป็นมะเขือถูกน้ำค้างแข็งเกาะทันที

พวกเขาถกเถียงหารือกันอยู่พักหนึ่งถึงได้พบว่ามิบางอย่างไม่ถูกต้อง
ที่ผ่านมาในประเด็นทำนองเดียวกันนั้นอื่นจ้อจางกับสืออิ่งลวีจะไม่แสดง

ความคิดเห็นอะไร แต่ตีฉานซึ่งจะต้องเสนอความเห็นมาเป็นกองโจนจู่ๆ
วันนี้เขาถึงปิดปากเงียบเสียแล้ว

จียวกู้หันหน้าไปก็เห็นตีฉานซึ่งมองจู่ตาม้าง ทำทางเช่นนั้นแค่
เห็นก็รู้ว่าใจลอยล่องไปนอกฟ้าแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงเป็นฝ่ายเอ่ยถามว่า
"ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านมีความเห็นเช่นไร"

ตีฉานซึ่งยังคงมีสีหน้าทำทางเหมือนเมื่อครูๆ ไม่มีการตอบสนองใดๆ
จู่จู่ถูกขามองจนในใจขุ่นลุกซู่ เอ่ยเรียกอย่างหวาดๆ "ศิษย์พี่ใหญ่?"
"อะ! ศิษย์น้องเล็ก เจ้าเรียกข้าหรือ ข้าอยู่นี่!" สีหน้าทำทางเหม่อลอย
ของตีฉานซึ่งหายไปแล้ว เปลี่ยนมาใช้สีหน้าประจบประแจงเอาใจขานรับ
พลางขยับมาถึงตรงหน้าจู่ ขาดก็แต่ไม่มีทางให้กระดิกเท่านั้น

"คือว่า...ศิษย์พี่รองถามว่าท่านมีความเห็นอะไรต่อแผนการของ
พวกเราหรือไม่" จู่จู่ถูกความตื่นเต้นกระตือรือร้นเขาทำเอาตกใจจนสะดุ้ง
ขยับตัวเข้าหาอันจื้อจางอย่างห้ามตัวเองไม่ได้

สีหน้าทำทางของศิษย์พี่ใหญ่เหมือนกับเป็นสุนัขล่าเนื้อตัวใหญ่ที่
มองเห็นกระดูก...น่ากลัวยิ่งนัก!

"แผนการอะไร ความเห็น? ความเห็นต้องมีแน่นอน! ศิษย์น้องเล็ก
เจ้าปลดศิลามายาลงให้ศิษย์พี่ใหญ่ได้เห็นรูปร่างหน้าตาของเจ้าชัดๆ ได้
หรือไม่" ตีฉานซึ่งนึกถึงภาพใบหน้านามยิ่งกว่าเทพธิดาที่ได้เห็นก่อนหน้า
นี้แล้วทำให้เลือดสูบฉีดอย่างหนัก ให้เขาได้มองนานขึ้นอีกหน่อย ต่อให้
แผนการคือให้เขาไปกระโดดทะเล เขาก็ไม่มีปัญหา

อันจื้อจางดึงตัวจู่ไปไว้ข้างหลังตนเอง ถลึงตาใส่ตีฉานซึ่งอย่าง
เย็นเยียบ

จีโยวก็เองก็พูดอย่างอ่อนอกอ่อนใจอยู่บ้าง "ศิษย์พี่ใหญ่ หยุดเล่นได้แล้ว เรื่องเป็นงานเป็นการ ยามนี้เป็นช่วงเวลาสำคัญ"

ที่ฉานซ่งบันกระปอดกระแปดอย่างไม่พอใจ "ที่บิดากำลังทำความเข้าใจกับศิษย์น้องหญิงมิใช่เรื่องเป็นงานเป็นการหรือไร วันนี้บิดานับว่ากระจางแล้วว่าที่แท้เจ้าสี่ก็เจ้าเล่ห์ยิ่งกว่าเจ้ารองเสียอีก เฮอะ!"

คนที่เหลือหมดคำพูด ถ้ามีใช้เวลากระชั้นชิดก็อยากจะถีบเขาลงทะเลไปสงบใจโดยแท้ ให้เขาทำความเข้าใจว่าอะไรเรียกว่าหนักเบา อะไรเรียกแรงด่วนไม่เร่งด่วน

จีโยวก็พอใจ บอกแผนการของพวกเขาให้ที่ฉานซ่งฟังเร็วๆ รอบหนึ่งเมื่อมั่นใจว่าไม่มีอะไรตกหล่นก็ออกเดินทางไปเกาะอินหยางด้วยกัน

ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงบริเวณใกล้ๆ เกาะอินหยางในเวลาใกล้รุ่งสาง เกาะอินหยางในเวลาเช้าตรู่ถูกปกคลุมอยู่ท่ามกลางหมอกขาว ความเขียวขจีบนเกาะแตกต่างกับท้องทะเลโดยรอบที่มีแต่หิมะน้ำแข็งราวกับเป็นคนละโลก แต่กลับปรากฏอยู่ตรงหน้าคนทั้งหลายในเวลาเดียวกันอย่างน่าประหลาด

ไกลออกไปอีกหลายสิบลี้มองเห็นจุดที่สูงที่สุดบนเกาะได้รางๆ ต้นไม้ดึกดำบรรพ์ขนาดใหญ่ยักษ์ต้นหนึ่งยืนต้นตระหง่านสูงเสียดฟ้า... นั่นก็คือต้นเหอฮวนหมื่นปีที่เป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แห่งเกาะอินหยาง

บริเวณรอบต้นเหอฮวนหมื่นปีมีเมฆหมอกสีเขียวจางลอยวนเวียนบางๆ พลังชีวิตที่เข้มข้นนั้นถึงจะอยู่ไกลเพียงนี้ก็ยังรู้สึกได้ชัดเจน

จีโยวก็มองต้นไม้ดึกดำบรรพ์ต้นยักษ์ต้นนั้นด้วยสีหน้าซับซ้อน

สุดหายใจลึกก่อนพูดกับสื่ออิงลิทที่ข้างกายว่า "อิงลิท ขึ้นไปบนเกาะแล้ว
ไม่ว่าเห็นอะไร ได้ยินอะไร หรือเกิดเรื่องอะไรขึ้น เจ้าเชื่อใจข้าได้หรือไม่"

สื่ออิงลิทมองเขาอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่สุดท้ายก็ยังคงพยักหน้า
ตอบว่า "ได้สิ!"

"ไปกันเถอะ" จีโยวกูร้องเรียกคนอื่นแล้วสั่งการให้ฉลามเงินที่ซื้ออยู่
ดำลงใต้ทะเล มุ่งหน้าไปถ้ำใต้น้ำในความทรงจำ

ก่อนหน้านี้ฉลามเงินได้อาณัติของซาโหวตันก็เคยพบร่องรอย
ของไฟพิสุทธิน้ำพุสุขาวดีในบริเวณนี้แล้ว ทว่าเพราะบนเกาะมีผู้ฝึกตน
ของวังไท่ชวี่ชุมนุมกันอยู่ไม่น้อย ปกติฉลามเงินจึงมาแถบนี้บ่อยครั้ง ทำให้
ไม่คุ้นกับน่านน้ำบริเวณนี้ ฉะนั้นยังคงให้จีโยวกูที่ดูจะรู้จักพื้นที่เป็นผู้นำ
ทางจะดีกว่า

ยิ่งพวกเขาเข้าใกล้เกาะอินหยางมากเท่าไร ท่าทีของซาโหวตันก็ยิ่ง
แปลกไปเท่านั้น พลังกดดันของต้นเหอฮวนหมื่นปีไม่ได้ส่งผลกับพวก
ศิษยานุศิษย์และอินจื่อจางชัดเจนนัก แต่กลับส่งผลอย่างหนักต่อซาโหวตัน
ที่เป็นผู้ฝึกตนปีศาจชั้นเจ็ด ครั้นเห็นว่าถ้ายังมุ่งหน้าต่อไปเขาอาจจะทน
ไม่ไหวเผยร่างจริงออกมา จึงได้แต่ล่าถอยออกไประยะหนึ่งเพื่อเตรียมการ
หนุนช่วยพวกเขา

จีโยวกูกำชับไม่กี่คำก็พาพวกจู่จู่ดำน้ำมุ่งหน้าไปต่อ

ส่วนที่อยู่ใต้น้ำของเกาะอินหยางมีถ้ำศิลาตามธรรมชาติที่เกิด
จากน้ำทะเลกัดเซาะอยู่จำนวนมาก ดูค่อนข้างคล้ายกับเขาเตียนเฟิงอัน
เป็นที่อยู่ของจิ้งจอกปีศาจ น้ำทะเลใสจนเหมือนไม่มีอยู่ จีโยวกูจำทางได้
ตลอดทาง เพียงไม่นานนักพาพวกเขามาหน้าถ้ำศิลาดำมืดมิดแห่งหนึ่ง

จีโยวกู้นำหน้าไป แหวกหน้าทะเลที่ขึ้นพันอยู่ข้างปากถ้ำออกก็เห็น
ศิลาขาวทรงกลมก้อนหนึ่งปรากฏอยู่ด้านล่าง ช่องว่างระหว่างศิลาขาว
กับผนังศิลามีป็นหยกม่วงที่สลักเสลาได้ละเอียดประณีตเสียบบอยู่อันหนึ่ง

"เป็นที่นี้แหละ" จีโยวกูยื่นมือไปลูบศิลาทรงกลมสีขาวเบาๆ มอง
ป็นหยกม่วงอันนั้นด้วยสีหน้าซับซ้อนอยู่ชั่วครู่ก็จัดหน้าทะเลให้กลับเป็น
เหมือนเดิม จากนั้นก็ให้ฉลามเงินไม่กี่ตัวที่มากับพวกเขากลับไปแล้ว
ตนเองก็นำหน้าว้ายดำเข้าไปในถ้ำ

คนทั้งหลายนำศิลาแสงอาทิตย์มาด้วยจึงว้ายไปตามทางได้ไม่ยาก
ทว่าดำลงไปได้ไม่นานก็พบว่าทางข้างหน้าถูกหินก้อนยักษ์นับไม่ถ้วน
ปิดตายเสียแล้ว

จีโยวกูหันไป ว้ายไปตรวจดูอย่างละเอียดแล้วก็ใช้วิชาถ่ายทอดเสียง
บอกแต่ละคนอย่างสนใจ "ดูท่าพวกเราคงต้องกลับไปขอให้ฉลามเงิน
นำทาง ทางตรงนี้ถูกคนปิดตายเสียแล้ว"

ปากถ้ำมีสัญลักษณ์ทำไว้ชัด พวกตีฉานซึ่งรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ที่จีโยวกู
จะมาผิตทาง เช่นนั้นก็หมายความว่าหลังจากที่เขาไปจากเกาะอินหยาง
ได้มีคนลงมาทำอะไรกับทางเส้นนี้

อีกฝ่ายใช้พบไฟพิสุทธิน้ำพุสีขาวดีที่อยู่ข้างในแล้วหรือไม่

ทุกคนสื่อสารกันได้ น้ำไม่สะดวก จูจูกับอินจื่อจางนึกหวาดระแวง
ได้แต่ถอยกลับออกไปทางเดิม

อีกด้านหนึ่ง ซาโหวตันที่เฝ้าอยู่บริเวณเกาะอินหยางกลับได้รับข่าว
จากฉลามเงินได้อาณัติว่าปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่จากสามสำนักใหญ่

กำลังตามหาตัวพวกอื่นจื่อจางไปทั่วสารทิศ

เพราะว่ามีคนเห็นพวกอื่นจื่อจางออกมากับเขา ดังนั้นซาไหวเหรินน้องชายของเขาที่บาดเจ็บสาหัสเลยวิ่งอยู่บนเรือรบพิเศษจึงกลายเป็นเป้าหมายโจมตีจากทุกคน ฉลามเงินได้อาณัติไม่อาจไม่ส่งข่าวมาบอกให้เขาตอบตำแหน่งที่อยู่ในปัจจุบันกลับไปโดยเร็วที่สุด

ซาไหวตันเกาศีระชะ ลังเลอยู่บ้าง พวกอื่นจื่อจางแอบออกมาตามลำพังไม่ได้ทั้งข้อความใดๆ บอกคนของสามสำนักใหญ่ก็แสดงว่าไม่อยากนำเรื่องเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ไปทำให้พวกเขายุ่งยากลำบากใจ แต่ก็ไม่ได้บอกว่าถ้าถูกจับได้แล้วควรปิดบังต่อไปหรือว่าควรบอกไปตรงๆ ดี

เขาเห็นตาเฒ่าบนเรือพวกนั้นติดต่อพวกอื่นจื่อจางไม่เลว และเรื่องเล่นงานเยียนซือเทียนกับซู่ตันหงก็อันตรายเกินไป บอกให้พวกเขาารู้สักหน่อย ถ้าได้ผู้ฝึกตนชั้นกำเนติใหม่มาช่วยอีกสักสองสามคนก็นับเป็นเรื่องดีอย่างที่สุด แต่ถ้าพวกเขาไม่อยากยื่นมือช่วยก็เป็นเรื่องของพวกเขา

ซาไหวตันตัดสินใจแล้วจึงส่งฉลามเงินได้อาณัติกลับไปแจ้งเรื่องทั้งหมดตามจริง เพียงแต่ไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องตัวตนและกำลังความสามารถที่แท้จริงของจูจู่

ก่อนที่จูจู่รวมถึงพวกอื่นจื่อจางและจีโยวกุ่จะออกมาได้เตรียมการไว้เรียบร้อยแล้ว ฝ่ายแรกประกาศว่าจะสงบใจหลอมยาลูกกลอน ฝ่ายหลังก็บอกว่าอยากปิดด่านบำเพ็ญตนเงียบๆ เดิมที่ไม่ออกจากห้องไม่กี่วันก็คงไม่มีใครรู้สึกอะไร

แต่จูสุ่ยเหวที่ตื่นขึ้นไม่หลับไม่นอนดันมาเห็นพวกเขาเข้า รอทั้งคืนและทั้งวันไม่เห็นพวกเขากลับมา ตกเย็นจึงอดรนทนไม่ไหวไปขอพบ

หลินเจิ้นจิน แจกแจงเรื่องที่ได้เห็นเมื่อคืนต่อเขาอย่างละเอียด

หลินเจิ้นจินยังคิดยั้งรู้สึกไม่ชอบมาพากล ถ้าพวกอื่นจื่อจางอยากออกไปหาประสบการณ์ในทะเลก็บอกตามตรงก็ได้ ไยต้องปิดบังอำพรางเช่นนี้ อีกทั้งมีสาเหตุอะไรที่ต้องพาแม่มางน้อยที่ไม่มีตบะอย่างจู่จู่ออกไปด้วยกัน!

โชคดีที่ซาไหวเหรินบาดเจ็บสาหัสเดินทางไปด้วยไม่สะดวกจึงยังคงพักฟื้นอยู่บนเรือรบพิเศษ ทว่าหลินเจิ้นจินไปได้ถาม เขาเองก็งุนงงไม่รู้เรื่อง จึงได้แต่เรียกให้ฉลามเงินออกสืบหาไปทั่วสารทิศ

หลินเจิ้นจินนั่งไม่ติด ย้อนนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในไม่กี่วันนี้ ซาไหวตันปกปิดไม่พุดถึงเรื่องผู้อาวุโสสกุลตัน ดังนั้นเขาจึงรู้เพียงเรื่องที่เขียนชื่อเทียนกับฐัตันหงวางแผนจะเล่นงานเกาะอินหยาง คิดมาคิดไปก็คิดว่าที่บุตรชายปิดบังเขาเป็นไปได้มากที่สุดว่าจะไปที่เกาะอินหยางนี้แล้ว

เขาจึงชิงชุดไปบริเวณเกาะอินหยางทันที ปรมจารย์ย่ำเท้ากลัวจะเกิดเรื่องจะรักับลูกศิษย์และลูกของลูกศิษย์จึงรุดตามไปเช่นกัน ผลคือกลางทางเจอพายุฝนเข้า ไม่อาจไม่หาเกาะร้างแห่งหนึ่งหลบพายุชั่วคราว รอลมฝนผ่านไปก็ป็นรุ่งเช้าวันถัดมาแล้ว

พวกเขาไม่ได้มีซาไหวตันนำทางเหมือนพวกอื่นจื่อจาง เจออุปสรรคหลายอย่าง กว่าจะมาถึงบริเวณเกาะอินหยางก็เป็นเวลาปลายยามอยู่แล้ว ครั้นถูกฉลามเงินที่ดูตันทางอยู่บริเวณใกล้ๆ พบเข้าจึงถูกพาไปพบซาไหวตัน

เวลาเดียวกันนี้ เหล่าฉลามเงินได้รับอนุญาตจากซาไหวตันก็รายงานเรื่องที่เกิดขึ้นคร่าวๆ ต่อซาไหวเหรินที่อยู่บนเรือรบพิเศษ

ปรมาจารย์จินชั้นและปรมาจารย์จีเสียงที่รั้งอยู่เฝ้าเรือนมอหน้ากัน
เล็กน้อย ยิ้มจืดเจื่อนหมดคำพูด

ศิษย์ของสำนักเซ่งจื้อไม่รู้วิชาทำด้วยอะไร มาร่ายตัวเบ่งที่เลื่อง
ชื่อเรื่องความร้ายกาจอย่างเขียนชื่อเทียบกับชูตันหง ต่อให้เป็นผู้อาวุโส
ใหญ่แห่งสามสำนักใหญ่ประมือกับพวกเขาก็ยังไม่แน่ว่าจะเอาชนะได้
เด็กหนุ่มเด็กสาวกลุ่มนี้มีตบะเพียงชั้นหลอมรวมก็กล้าไปท้าทายแล้ว ไม่
รู้จริงๆ ว่าควรชมเชยพวกเขาว่ากล้าหาญน่าให้รางวัลหรือควรด่าพวกเขา
ว่ารันทดที่ตายดี

ฉลามเงินได้รับคำสั่งจากซาไหวตันแล้วจึงไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องที่เจอ
แสดงฝีมือออกมากะทันหัน จินชั้นและจีเสียงได้ฟังว่าศิษย์ของพวกเขาจนถึง
กับสังหารผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่สองคนได้อาณัติของเขียนชื่อเทียบได้ก็
ต่างตระหนกตกใจเหลือประมาณ

แม้ว่าผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่จำนวนไม่น้อยของแคว้นตันจะล้วน
อาศัยยาลูกกลอนเข็นออกมา เรื่องกำลังความสามารถแท้จริงนั้นผู้ฝึก
ตนชั้นกำเนิดใหม่ที่มานะบากบั่นบำเพ็ญตนจนสำเร็จของแคว้นอู่ไม่ได้
แต่ก็มีโชะอะไรที่จัดการได้ง่ายเช่นกัน

คิดไม่ถึงว่าจะถึงกับตายอยู่ได้น้ำมือของผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมไม่
ก็คนเช่นนี้...ศิษย์กลุ่มนี้ของสำนักเซ่งจื้อเป็นดาวพิฆาตโดยกำเนิดเลย
ทีเดียว!

ถ้าเขียนชื่อเทียบกับชูตันหงเสียงเข้าไปในเกาะอินหยางอย่างที
จื๋อวกูคาดไว้ เช่นนั้นพวกเขาอาจจะจัดการมารร้ายสองตนนั้นได้จริงๆ ก็
เป็นได้! ปรมาจารย์จินชั้นกับปรมาจารย์จีเสียงอดจะเกิดความหวังขึ้นมา

ไม่ได้ ทว่าพอคิดดูอีกทีก็รู้สึกว่ามันเองคิดแพ้อะไร

เยียนซื่อเทียนมิใช่คนที่เอาตัวไปเสี่ยงโดยไม่เตรียมการอะไรไว้เด็ดขาด คราวก่อนเขาบุกเดี่ยวมาโจมตีเจตียู่เส้น แม้จะถูกผู้ฝึกตนลึกลับที่ปรากฏตัวกะทันหันทำให้เสียแผน แต่ผู้อาวุโสใหญ่แห่งสามสำนักใหญ่แสดงฝีมือพร้อมกันก็ยังรั้งตัวเขาไว้ไม่ได้

แม้พวกอื่นจะอาจจะร้ายกาจ แต่อย่างไรก็ไม่ถึงขั้นเหินห่างไปกว่าเดิมหาปรมาจารย์อายุเกินพันปีในสำนักของพวกเขาหรอกมัง

ขณะหลินเจินจินกับปรมาจารย์ย่าหั่วได้พบหน้าซาไห่ตัน พวกจิโยวก็ให้ฉลามเงินนำทางเข้าถ้ำอีกแห่งหนึ่ง มุ่งหน้าลงไปสู่ส่วนลึกใต้เกาะอินหยางแล้ว

ฉลามเงินที่นำทางเป็นเพียงสัตว์ปีศาจชั้นสาม ภาพที่คราวก่อนพรรคพวกตายอนาถอยู่ที่นี่ทำให้มันจำฝังใจ ว่ามาได้ครึ่งทาง ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่ยอมเข้าไปต่อ โชคดีที่ทางข้างหน้าดูเหมือนจะไม่มีทางแยก มันจะนำทางหรือไม่ก็ไม่ใช่อุปสรรคใหญ่

คนทั้งหลายว้ายไปก็รู้สึกว่ามันค่อยๆ ลาดขึ้นด้านบน ผ่านไปไม่นานก็พ้นจากน้ำขึ้นมาที่ถ้ำศิลาโล่งกว้างขึ้นและแห่งหนึ่ง

จิโยวมองสภาพรอบด้านแล้วก็กล่าวว่า "ดูจากลักษณะพื้นที่ตรงนี้ พอขึ้นขึ้นถ้ำนี้ก็พร้อมไปด้วยน้ำทะเล มีฉลามเงินพวกนั้นถึงว้ายเข้ามาได้"

สื่ออิงลวีหลับตาสัมผัสสัมผัสอยู่ชั่วครู่ก็เอ่ยขึ้นด้วยความแปลกใจ "แต่ว่าข้าไม่รู้สึกถึงกลิ่นอายของไฟสวรรค์ในบริเวณนี้เลยสักนิด"

"น่าจะมีสาเหตุเกี่ยวข้องกับต้นเหอฮวนหมิ่นปีไฟไฟสุทธิน้ำพุสุขาวดี ไม่เหมือนไฟ...มันแปลกและน่ากลัวยิ่งนัก!" จิโยกูนึกถึงเปลวไฟประหลาด ที่ดูไร้พิษภัยแต่อันที่จริงกลับน่าสยดสยองอย่างที่สุดที่เขาเคยได้เห็นเมื่อ หลายปีก่อนขึ้นมาก็ยังคงรู้สึกเสียวสันหลังวาบ ถ้ายามนั้นเขาไม่ถูกคน เตือนทันเวลา เกรงว่าตอนนี้คงไม่มีเขาอยู่บนโลกแล้ว

"ความหมายแท้จริงของไฟไฟสุทธิน้ำพุสุขาวดีคือความสะอาด ตามที่ตำราโบราณบันทึกไว้ ตัวของมันโปร่งใสไร้สี อีกทั้งยังมีลักษณะเหมือนน้ำ มีเพียงยามถูกกระตุ้นหรือปะทุขึ้นถึงจะปล่อยพลังกดดันออกมาชั่วพริบตา เมื่อตัวต้นเพลิงอยู่ในสภาวะค่อนข้างหยุดนิ่งจะรับรู้ถึงการดำรงอยู่ของมันได้ยากอย่างที่สุด" จูจูให้คำตอบเป็นมาตรฐาน

ถ้ามิใช่เพราะไฟไฟสุทธิน้ำพุสุขาวดีมีคุณสมบัติพิเศษอันแปลก ประหลาดเช่นนี้คงอยู่ที่ใต้เกาะอินหยางมานานเพียงนี้โดยไม่เคยถูกคน ชิงไปไม่ได้ ถึงเป็นผู้ที่ดูดซับไฟสวรรค์มาแล้วสองชนิดอย่างจุจเองก็ไม่อาจ สัมผัสถึงการดำรงอยู่ของมันได้เช่นกัน

แต่ก็โชคดีที่เป็นเช่นนั้น มิเช่นนั้นเย็นชื้อเทียนที่มาถึงเกาะอินหยาง ก่อนพวกนางจะต้องค้นพบมันแน่นอน และคงไม่อยู่ถึงคราวให้นางมา ดูดซับไฟสวรรค์ชนิดนี้แล้ว

"ไฟหยุดนิ่ง?" สีอึ้งลวี่รู้สึกว่ายากจะจินตนาการออก

จิโยกู่พาพวกเขาเดินทะลุถ้ำศิลาเข้าไปลึกกว่าเดิม เบื้องหน้าค่อยๆ กว้างขึ้น เมื่อเดินอ้อมผ่านทางคดเคี้ยวช่วงหนึ่งมา ตรงหน้าก็ปรากฏภาพ ประหลาดน่าพิศวง

บนเพดานถ้ำเต็มไปด้วยรากไม้ใหญ่ยักษ์ไขว่ขัดกันไปมา รากไม้แผ่

หมอกสีเขียวจางอันมีกลิ่นหอมสดชื่นพิเศษจำเพาะออกมา เหมือนกับหมอกที่ลอยวนเวียนรอบต้นเหอฮวนหมื่นปีเมื่อครู่เห็นจากไกลๆ ไม่มีผิด

ด้านล่างของถ้ำเป็นบึงน้ำแห่งหนึ่ง ดูราวๆ น่าจะลึกอย่างน้อยสามถึงห้าจั้ง หากแต่น้ำในบึงกลับใสจนเหมือนไม่มีอยู่ ถ้ามีไ้เพราะผิวน้ำสะท้อนแสงไฟก็ยากจะสังเกตเห็นการมีอยู่ของน้ำได้โดยสิ้นเชิง

ตรงกลางบึงน้ำมีกลุ่มหยดน้ำขนาดราวกำปั้นผุดพุ่งอยู่ ระลอกคลื่นที่เกิดกระเพื่อมออกมาได้ไม่กี่จีกก็สลายไปแล้ว ทั้งบึงน้ำจึงมีเพียงจุดนั้นที่มีการเคลื่อนไหว นอกเหนือจากนั้นล้วนแต่นิ่งสนิท

หมอกสีเขียวจางลอยอยู่บนผิวน้ำ ดูคล้ายคลึงว่ากำลังรักษาสมดุลบางอย่าง พวกจุลจุรู้สึกรู้สิดูได้ชัดเจนว่าถ้าไม่มีหมอกจากต้นเหอฮวนหมื่นปีเหล่านี้อยู่ น้ำในบึงนี้อาจจะกลายเป็นไหลบ่าน้ำกลวกลื่นฟากสิ้นดินทำลายถ้ำศิลานี้รวมไปถึงเกาะทั้งเกาะได้ทุกเมื่อ

มีคำเตือนเมื่อก่อนหน้านี้นี้ของซาไหวตัน อีกทั้งคำอธิบายของจุลในที่นี่จึงไม่มีใครเห็นบึงน้ำนี้เป็นสถานที่ธรรมดา เพราะว่าสิ่งที่อยู่ในบึงไม่ใช่ น้ำ แต่เป็นไฟ! ไฟสวรรค์ที่มีฤทธาานุภาพน่ากลัวไร้ใดเทียม!

ความน่ากลัวของไฟสวรรค์ชนิดนี้ไม่ได้มีแค่ที่ฤทธาานุภาพของมันแต่ยังอยู่ที่ความรู้รูปไร้สีของมัน... จวบจนตอนนี้พวกเขาก็ยังคงไม่รู้สึกรู้ถึงกลิ่นอาย พลังกดดันและความร้อนที่ไฟควรมีจากไฟพิสุทธิน้ำพุสุขาวดี แม้แต่กระพี้ก็เดียว

มีนำหลามเงินใต้อาณัติซาไหวตันถึงได้หวาดกลัวสถานที่นี้เพียงนั้นคิดว่าวันนั้นเหล่าหลามเงินน้อยคงจะถือโอกาสขณะน้ำขึ้นวายุมาถึงที่นี่แล้วได้พบกับบึงน้ำที่สัมผัสกับน้ำทะเลแล้วกลับไม่ผสมรวมกัน ด้วย

อารามอยากรู้อยากเห็นจึงได้ลงไปโนบิงเพื่อดูให้รู้ชัด ผลคือถูกไฟพิสุทธ์ น้ำพุสีขาวดีเฝาค้นไม่เหลือแม้แต่ถ้ำ ฉลามเงินที่เหลือเห็นสหายตายอนาค แล้วหายไปอย่างไร้ลุ่มเสียงร่ำร่อยกับตาตัวเอง ไม่ตกใจจนขวัญกระเจิง สั้แปลก

เทียบกับไฟเขียนอายุวัฒนะที่มีพลังชีวิตพวยพุ่งดูร้ายแล้ว ไฟพิสุทธ์ น้ำพุสีขาวดีที่มองเห็นได้ปรุปรุ่งดูเหมือนจะรับมือง่ายกว่ามาก หากแต่ พวกจิวยกู่ยังมองกลับยังรู้สึกหนาวเหน็บในใจ ความรู้สึกเป็นอันตราย อันไม่อาจรู้ล่วงหน้าชนิดหนึ่งแผ่ปกคลุมในใจ พวกเขาพากันมองไปทาง จูจอย่างห้ามตัวเองไม่ได้

อันที่จริงจูจก็ไม่มีความมั่นใจโดยสิ้นเชิง ทว่าเพื่อให้พวกศิษย์ที่ วางใจและเพื่อเรียกกำลังใจให้ตัวเอง นางจึงยังคงแสวงพุดด้วยท่าทาง ไม้อึ้งขังขอบ "คิดไม่ถึงว่าไฟพิสุทธ์น้ำพุสีขาวดีจะหาเจอง่ายเพียงนี้พวกท่าน ไปจัดการเรื่องของพวกท่านเถอะ ให้เวลาข้าสองสามวันก็พอแล้ว"

อินจื่อจางดึงตัวนางมาพูดว่า "เจ้าอย่าอวดเก่ง! คราวก่อนเจ้าเจ็บ จนสลบไปครึ่งวัน ลูกหมูเองก็สลบไปนานกว่านั้นกว่าจะตื่น...หรือให้ข้า อยู่เป็นเพื่อนเจ้าดี"

"ไม่ต้องหรอก ที่นี้ไม่มีแม้แต่เงาผีสักตัว ข้าไม่เป็นอะไรหรอก หรือต่อให้เป็นกัมมิไซ่สลบไปไม่กี่วันหรือไร แล้วที่สลบก็เป็นลูกหมูไม่ใช่ข้า อีกทั้งคราวนี้ก็มีประสบการณ์แล้ว อาจจะไม่ถึงสองสามวันด้วยซ้ำ พวกท่าน จะเล่นงานเยียนชื่อเทียนกับซู่ตั้นหง มีคนเพิ่มขึ้นหนึ่งคนก็มีกำลังเพิ่มขึ้น หนึ่งส่วน คนที่ต้องระวังให้หนักคือพวกท่าน ไฟสวรรค์ร้ายกาจมากเพียงไร พวกท่านก็รู้ดี อย่าฝืนปะทะกับพวกเขาเด็ดขาด ยาลูกกลอนถอนพิษก็

ต้องพกให้ดีด้วย..." จูจูกำลังกำขั้วกำซา

ที่นางพูดไซ้จะไร้เหตุผล หากจะสู้กับเยียนซือเทียนและซู่ตันหงบน เกาะอินหยาง มีคนเพิ่มขึ้นหนึ่งคนก็มีกำลังเพิ่มขึ้นหนึ่งส่วน อันจื่อจาง ชั่งใจอยู่ชั่วครู่ก็ว่า "ตกลง หากแต่เจ้าเองก็อย่าฝืน ความปลอดภัยสำคัญที่สุด"

เขาเองก็เหมือนกับพวกตี่ฉานซึ่งไม่รู้ว่าขณะดูดซับไฟเซียนอายุวัฒนะ จูจูก็อบจะตายมาแล้ว ในสายตาของพวกเขา นอกจากความเจ็บปวดทรมานอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่เพ็งกลืนไฟเซียนอายุวัฒนะแล้ว ลูกหมูก็ดูปกติดี

ไม่กี่ปีมานี้ไม่ว่าหลอมยา ลูกกลอนหรือต่อสู้ด้วยกันกับพวกเขา จูจูล้วนไม่เคยทำพลาด ทุกครั้งในเวลาคับขันก็ยังสร้างปาฏิหาริย์น่าตกใจออกมา จึงทำให้พวกเขาเกิดภาพจำผิดๆ อย่างเลื่องไม่ได้ว่าการดูดซับไฟสวรรค์น่าจะเป็นเรื่องง่ายตายยิ่งสำหรับนาง

ดังนั้นเมื่อจูจู่ยืนกราน คนทั้งหมดก็ไม่คิดอะไรมาก ให้จื่อโยกู่นำทางจากไปเพื่อเตรียมทำศึกครั้งใหม่

ครั้นนางหลังพวกเขาหายลับไปแล้ว จูจูก็อ่อนลมหายใจโผล่อกอ้มลูกหมูทรุดนั่งลงกับพื้น มองกลุ่มหยดน้ำเล็กๆ ที่กลางบึงพลางแสดงสีหน้าสยดสยองออกมาอย่างห้ามตัวเองไม่ได้

ยามมาทั้งใจคิดแต่เพียงเรื่องช่วยเหลือผู้อาวุโส แต่ครั้งนี้ได้เผชิญหน้ากับไฟพิสุทธ์น้ำพุสีขาวดีจริง ๆ นางแทบจะทนไม่ไหว อยากจะถอยหนีออกไป ความทรมานแทบไม่หยุดยั้งอันแสนน่ากลัวขณะดูดซับไฟเซียนอายุวัฒนะเมื่อคราวก่อนยังเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นตรงหน้า นึกขึ้นมาคราวใด

ก็รู้สึกหงุดหงิดซะชาทุกที ถ้าต้องเจอกับเหตุการณ์นั้นอีกครั้ง นางก็ไม่มั่นใจจริงๆ ว่าตนเองจะทรมานรับไหวไม่ถูกความเจ็บปวดทรมานเช่นนั้นเคียวกรำจนเสียสติ

ลูกหมูเองก็จำความเจ็บปวดทรมานเช่นนั้นได้ขึ้นใจ จึงขดตัวตัวสั้นเทาอยู่ในอ้อมแขนนาง

"ข้าไม่อยากทำให้เหล่าผู้อาวุโสผิดหวัง และยังไม่อยากทำให้พวกศิษย์ที่ผิดหวังเช่นกัน...เพื่อข้าแล้ว พวกเขายังไม่กลัวแม้แต่เยียนซือเทียนกับซู่ตันหง ข้าเองก็ควรต้องมีความกล้าขึ้นอีกหน่อย!" จูจู่จู่ลูกหมูขึ้นมาพูดด้วยเบาๆ

"เหล่าผู้อาวุโสบอกว่าข้าเป็นผู้ที่เหมาะสมกับไฟพิสุทธิน้ำพุสุขาวดีที่สุดในที่สุด...เป็นเพราะว่ากายบาริสุทธิต่อข้าอย่างนั้นหรือ" บนหน้าจูลูกหมูมีแววเด็ดเดี่ยวหนักแน่นปรากฏออกมา ก้มหน้าลงค่อยๆ ปลดเข็มขัดเก็บของบนตัวลงมาเก็บไว้ในช่องระหว่างรากไม้ที่บนเพดานถ้ำ ในนั้นมีทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของนางอยู่ ไม่อาจปล่อยให้หายไป

หลังลงเลขอยู่ชั่วครู่ก็ปลดจี๋หยกบนคอที่อันจื่อจางให้นางลงมาด้วย นอกจากกำไลทองแดงที่ถอดไม่ออกวงนั้นแล้ว บนตัวนางก็ไม่เหลือของมีค่าใดๆ อีก

จากนั้นนางก็กัดฟันรวมร่างกับลูกหมู ปล่อยอารมณ์ความคิดให้ว่างเปล่าก่อนกระโดดลงไปใน 'บึงน้ำ'...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622887.html>